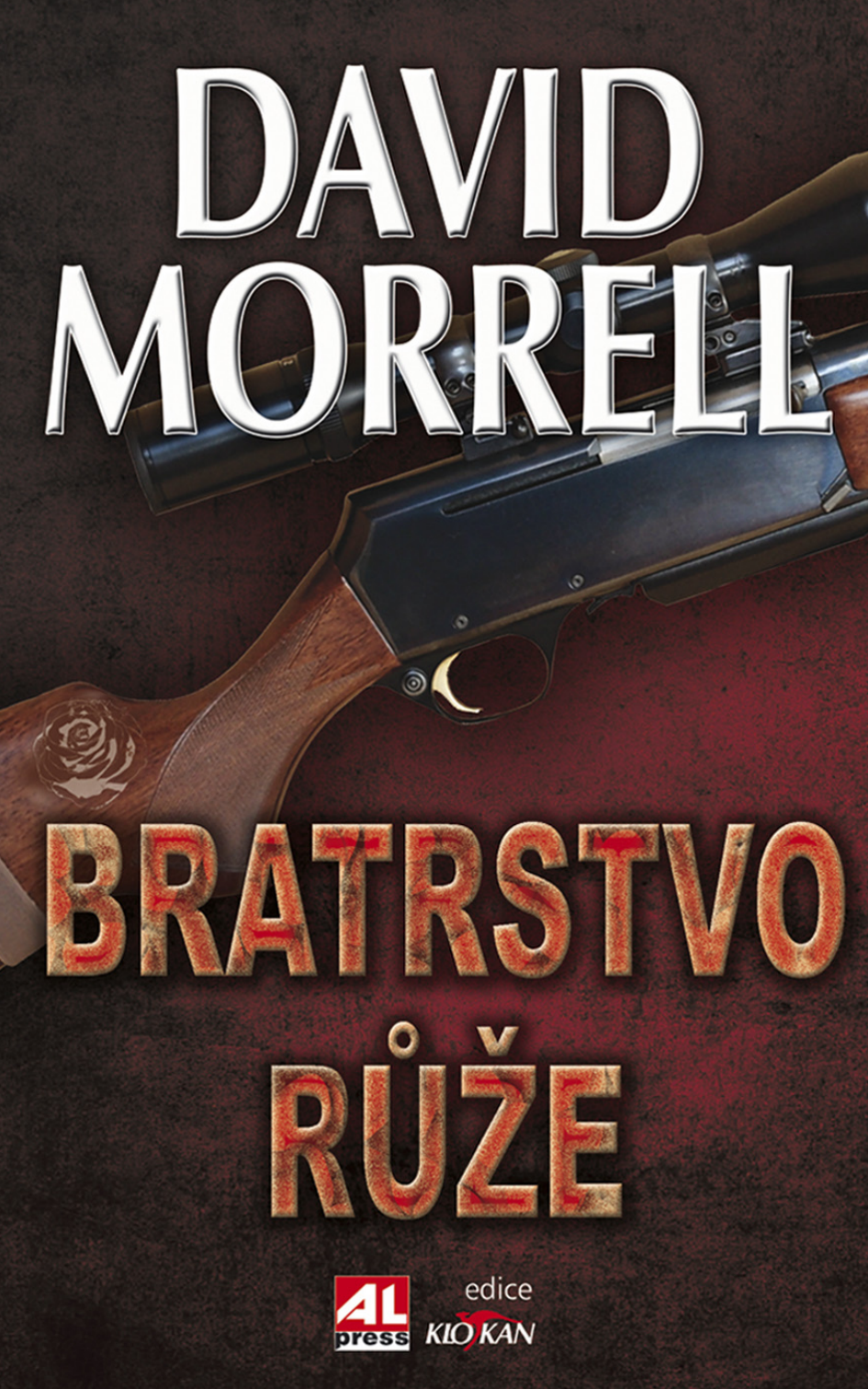

DAVID
MORRELL

BRATRSTVO
o
v
RŮŽE

AL
press

edice
KIO KAN

edice
KLOKAN

**DAVID
MORRELL**

**BRATRSTVO
RŮŽE**

edice
KLOKAN

Copyright © 1984, 1985, 1987 David Morrell

Translation © Dalibor Míček, 1997

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

THE BROTHERHOOD OF THE ROSE

vydaného nakladatelstvím

Headline Book Publishing Plc, Headline House,

79 Great Titchfield Street, London W1P 7FN

přeložil Dalibor Míček

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o.,

v edici Klokán, Frýdek-Místek, 2001

Vydání druhé, 2018

ISBN 978-80-7543-778-5

OBSAH

PROLOG

ABÉLARDOVA SANKCE

Úkryt 9

Bezpečné domy/Základní pravidla 10

KNIHA PRVNÍ

ÚTOČIŠTĚ

Muž ustálených zvyků 17

Měsíční chrám 56

KNIHA DRUHÁ

NALÉZT A ZNIČIT

„Moji černí princové“ 96

Kastor a Pollux 130

KNIHA TŘETÍ

ZRADA

Výchova a vzdělání operativce 186

Nemesis 237

KNIHA ČTVRTÁ

ODPLATA

Fúrie 294

Domovy odpočinku/Věčný klid 330

EPILOG

CO BYLO POTOM

Abélard a Heloisa 416

Pod růží 417

Vykoupení 418

*Věnováno Dooně
Léta plynou stále rychleji,
má láska je stále silnější.*

*Učte je politice a válce, aby jejich synové
mohli studovat lékařství a matematiku,
což dá pak jejich dětem právo věnovat se
malířství, poezii, hudbě a architektuře.*

JOHN ADAMS

PROLOG

ABÉLARDOVA
SANKCE

Úkryt

Paříž, září roku 1118.

Pierre Abélard, pohledný kanovník chrámu Notre Dame, svedl jednu ze svých žákyň, krásnou Heloisu. Fulbert, Heloisin strýc, dohnán jejím outěžkem k šílené zuřivosti, dychtil po pomstě. Najal tři zabijáky a ti v časných hodinách jistého nedělního rána zaútočili na Abélarda, jenž se chystal na mši. Vycastrovali ho a zanechali napospas osudu, aby vykrvácel. Abélard přežil, ale v obavě před dalším pronásledováním hledal ochranu. Nejprve utekl do kláštera v Saint-Denis nedaleko Paříže. V době, kdy se zotavoval, zjistil, že politické kruhy, zoufale toužící se Fulbertovi zavděčit, opět proti němu osnují pikle. Utekl podruhé, tentokrát do Quincey blízko Nogentu, kde si vybudoval bezpečný dům – útulek, jenž na počest Svatého Ducha pojmenoval Paraclete – Utěšitel.

Konečně našel útočiště.

Bezpečné domy/Základní pravidla

Paříž, září roku 1938.

V neděli osmadvacátého sdělil francouzský ministr obrany Edouard Daladier v rozhlasovém projevu lidu své země:

„Dnes krátce po poledni jsem obdržel pozvání německé vlády do Mnichova na setkání s kancléřem Hitlerem, panem Mussolinim a panem Nevillem Chamberlainem. Toto pozvání jsem přijal.“

Následujícího dne odpoledne, právě v době, kdy probíhala mnichovská jednání, si jistý berlínský lékárník ve službách gestapa zapsal do operačního deníku, že poslední z černých mercedesů model 1938 projel kolem kontrolního stanoviště umístěného v jeho lékárně na rohu ulice a zastavil před kamennou fasádou nenápadného domu v Bergener Strasse č. 36.

Pokaždé vystoupil svalnatý řidič v civilním obleku, nenápadně si prohlédl chodce, spěchající rušnou ulicí, a otevřel dvířka svému jedinému klientovi, dobře oblečenému staršímu muži. Řidič pak pasažérovi podržel masivní dubové dveře, dohlédl, aby bezpečně vstoupil do třípatrového domu, a odjel ke skladu vzdálenému tři bloky, aby počkal na další instrukce.

Poslední z návštěvníků předal svůj klobouk a plášť strážnému za ohrazeným ocelovým stolkem ve výklenku vpravo ode dveří. Nebyl sice prohledán, zato jej však strážný požádal, aby mu odevzdal svůj diplomatický kufřík. Koneckonců, nebude ho potřebovat. Dělat si poznámky není dovoleno.

Strážný prověřil návštěvníkovy dokumenty a zmáčkl tlačítko pod stolkem, vedle něhož měl zavěšenou pistoli. Z přilehlé

kanceláře se okamžitě vynořil další agent gestapa, aby muže odvedl do místnosti na druhém konci chodby. Návštěvník vstoupil. Agent zůstal a zavřel za ním dveře.

Návštěvník se jmenoval John ‚Tex‘ Auton. Byl to pětadesátiletý muž, vysoký, drsných, ale přitažlivých rysů, s knírkem barvy pepř a sůl. Věděl, o čem se bude jednat, a beze slova usedl do jediného volného koženého křesla. Čtveřici mužů, kteří přijeli před ním, jen pokynul. Nepotřeboval, aby mu je někdo představil. Všechny je totiž znal. Byli to Wilhelm Smeltzer, Anton Girard, Percival Landish a Vladimír Lazensov, šéfové špionážních služeb Německa, Francie, Anglie a Sovětského svazu. Sám Auton zastupoval ministerstvo zahraničí Spojených států.

Místnost postrádala, až na pět křesel a popelníků vedle nich, jakékoli zařízení. Žádný nábytek, žádné obrazy, žádná knihovna, žádné závěsy ani koberce, nebo dokonce lustr. Pracovnu takto zařídil sám Smeltzer, jejich hostitel, snad aby návštěvníkům dal pocit jistoty, že v místnosti nejsou ukryty žádné mikrofony.

„Pánové,“ zahájil Smeltzer, „přilehlé pokoje jsou rovněž úplně prázdné.“

„Mnichov,“ ozval se Landish.

Smeltzer se usmál. „Na Angličana jdete až příliš rychle přímo k věci.“

„Proč se smějete?“ zeptal se Smeltzera Girard. „Všichni přece víme, že v tomto okamžiku Hitler požaduje, aby moje země spolu s Británií ustoupila od bezpečnostních záruk, které dala Československu, Polsku a Rakousku.“ Kvůli Američanovi se hovor odehrával v angličtině.

Smeltzer se vyhnul odpovědi a zapálil si cigaretu.

„Má Hitler v úmyslu obsadit Československo?“ zeptal se Lazensov.

Smeltzer pokrčil rameny a vyfoukl kouř. „Pozval jsem vás, abychom se mohli jako příslušníci určité profese připravit na všechny eventuality.“

Tex Auton se zamračil.

Smeltzer pokračoval: „Z hlediska ideologie samozřejmě stojíme na různých pozicích, ale přesto máme něco společného. Baví nás složitost našeho povolání.“

Ostatní přikývli.

„Máte na mysli komplikace?“ zeptal se Rus.

„Proč si tu, kruci, všichni nepřiznáme barvu?“ zavrčel Tex Auton.

Ostatní se usmáli.

„Kdybychom mluvili na rovinu, přišli bychom o polovinu zábavy,“ řekl Girard Autonovi a otočil se s očekáváním k Smeltzerovi.

„Bez ohledu na výsledek nastávající války,“ prohlásil Smeltzer, „si musíme vzájemně zaručit, že naši pracovníci budou mít možnost nalézt bezpečné útočiště a ochranu.“

„To je nemožné,“ namítl Rus.

„Jaký druh ochrany by to měl být?“ zeptal se Francouz.

„Myslíte peníze?“ dodal Texasan.

„Ty jsou nejisté. Musí to být zlato nebo diamanty,“ prohlásil Angličan.

Němec přikývl. „A dovedeno do důsledků, musejí být uloženy na bezpečných místech. Mám na mysli prověřené banky, třeba v Ženevě, Lisabonu nebo v Mexico City.“

„Zlato,“ Rus se ušklíbl. „A co hodláte s touto kapitalistickou komoditou dělat?“

„Zřídít systém bezpečných domů,“ odpověděl Smeltzer.

„Ale to není žádná novinka. Už je přece máme,“ řekl Tex Auton.

Ostatní ho ignorovali.

„A předpokládám, že i domy odpočinku,“ obrátil se na Smeltzera Girard.

„Samozřejmě,“ souhlasil Němec. „Dovolte, abych vše vysvětlil tady našemu americkému příteli. Každá naše organizace má své bezpečné domy, to je pravda. Jedná se o chráněné lokality, kam se naši operativci mohou uchýlit, když potřebují ochranu, případně předat citlivé informace nebo řekněme vyslechnou důležitého informátora. Ale i když se všichni snažíme

udržet tato místa v tajnosti, ostatní agentury nakonec tajemství stejně odhalí. Takže tato místa už vlastně bezpečná nejsou. Ačkoli je hlídají ozbrojené stráže, dostatečně silná a vyzbrojená skupina útočníků by si s nimi dokázala poradit, dobýt je a zabít každého, kdo by zde hledal ochranu.“

Auton pokrčil rameny. „To riziko je ovšem nevyhnutelné.“

„Třeba ne,“ pokračoval Němec. „Moje myšlenka vychází z rozšíření původní koncepce a zdokonaluje ji. Každý operativce našich agentur by měl mít, za určitých mimořádných podmínek, možnost nalézt azyl v pečlivě vybraných městech po celém světě. Navrhuji Buenos Aires, Postupim, Lisabon a Oslo. Všichni máme v těchto městech své zájmy.“

„Co Alexandrie?“ nadhodil Angličan.

„To je přijatelné.“

„A Montreal,“ doplnil Francouz. „Pokud válka nedopadne podle mých představ, budu se tam možná nucen uchýlit.“

„Tak moment,“ ohradil se Tex Auton. „To čekáte, že vám uvěřím, že v případě válečného konfliktu některých z vašich hochů v těchto místech nezabije jednoho z mých chlapců?“

„Pokud příslušník konkurenční agentury setrvá uvnitř, tak ne,“ ujistil jej Smeltzer. „Všichni přece víme, jakým tlakům a nebezpečím jsme ve své profesi vystaveni. Uznávám, že i Němec si občas potřebuje vydechnout.“

„Uklidnit se a vylízat rány,“ dodal Francouz.

„Dlužíme to sami sobě,“ rozváděl myšlenku Angličan. „A pokud některý z našich operativců bude chtít svou agenturu opustit, bude mít možnost přejít z bezpečného domu do domu odpočinku a požívat stejné imunity až do konce života. Přirozeně s patřičným dílem zlata nebo diamantů jako důchodovým zabezpečením.“

„Bude to odměna za věrné služby,“ doplnil jej Němec, „a současně určité lákadlo při náboru nových pracovníků.“

„Pokud se věci vyvinou, jak se obávám,“ podotkl Francouz, „budeme možná něco na povzbuzení potřebovat všichni.“

„A pokud se vyvinou podle mého očekávání,“ řekl Němec, „budu mít po ruce všechna lákadla, jaká si jen mohu

přát. Nicméně jsem velmi prozíravý člověk. Shodneme se tedy?“

„Jaké dostaneme záruky, že se naši lidé v bezpečných domech opravdu nebudou muset bát o život?“ zeptal se Angličan.

„Slovo kolegů – profesionálů.“

„A postih?“

„Absolutní.“

„Pak souhlasím,“ řekl Angličan.

Američan i Rus mlčeli.

„Mají snad zástupci mladších národů výhrady?“ naléhal Němec.

„V zásadě souhlasím a pokusím se sehnat příslušné fondy,“ prohlásil Rus, „ale nemohu přislíbit Stalinovu spolupráci. V žádném případě nepřistoupí na ochranu nepřátelských agentů na sovětské půdě.“

„Slibujete však, že nezakročíte proti nepřátelskému operativci, pokud bude pobývat v určeném bezpečném domě?“

Rus váhavě přikývl.

„A pan Auton?“

„Tak dobře, jdu do toho také. Přihodím nějaké peníze, ale nepřipustím, aby podobné místo bylo zřízeno na území Spojených států.“

„Souhlasíte tedy – za těchto podmínek?“

Ostatní přikývli.

„Pro projekt budeme potřebovat kódové označení,“ připomněl Landish.

„Navrhuji hospice,“ řekl Smeltzer.

„V žádném případě,“ odpověděl Angličan. „Tak se jmenuje polovina našich nemocnic.“

„Pak bych měl následující návrh,“ vmísil se Francouz. „Všichni máme určité vzdělání. Jistě si vzpomenete na dávný příběh mého krajana Pierra Abélarda.“

„Koho?“ vyhrkl Tex Auton.

Girard mu to vysvětlil.

„Takže on nakonec odešel do kláštera, kde našel ochranu?“ ujistil se Auton.

„Útočiště.“

„Říkejme tomu sankce,“ uzavřel Smeltzer. „Abélardova sankce.“

O dva dny později, ve středu 1. října, přiletěl francouzský ministr obrany Daladier do Paříže. Vracel se z Mnichova, kde jednal s Hitlerem.

Letadlo přistálo na letišti Le Bourget. Když vystoupil na pojízděné schůdky, přivítaly jej skandující zástupy: „Ať žije Francie! Ať žije Anglie! Ať žije mír!“

Vlajky, kytice. Nadšení lidé prolomili policejní zátarasy. Reportéři vyběhli po hliníkových schůdkách, aby jak náleží přivítali vracejícího se ministra.

Daladier stál jako opařený.

Obrátil se k Foucaultovi, reportérskému esu agentury Reuter, a zašeptal mu do ucha: „Ať žije mír? Copak nechápou, o co Hitlerovi jde? Pitomci pitomí.“

Paříž, neděle 3. září 1939, 17.00.

Hlasatel vstoupil do přímého vysílání přenosu z divadla Michelin a oznámil do éteru: „Mezi Francií a Německem nastal válečný stav.“

Rádio se odmlčelo.

V Buenos Aires, Postupimi, Lisabonu, Oslu, Alexandrii a Montrealu byly ustaveny bezpečné domy sloužící pracovníkům největších zpravodajských služeb. Jejich síť se v roce 1941 rozroste o Japonsko a v roce 1953 o kontinentální Čínu.

Vznikla útočiště.

KNIHA PRVNÍ

ÚTOČIŠTĚ

Muž ustálených zvyků

1

Vail, stát Colorado.

Stále hustěji padající sníh Saula téměř oslepoval. Projížděl hlubší a hlubší vrstvou prašanu a plynulými oblouky klouzal dolů svahem. Všechno zbělelo. Obloha, vzduch i zem. Viditelnost se zhoršovala, až neviděl víc než bílý vítr před obličejem. Pohltit jej chaos.

Mohl narazit do neviditelného stromu nebo se zřítit ze zrádného útesu. Nezáleželo mu na tom. Zmocnilo se ho vzrušení. Vítr mu narážel do tváří plnou silou a Saul se jen usmíval. Zabočil doleva, pak doprava. Cítil, že se svah zmírňuje, a pustil se přímo po spádnici.

Následující sjezd bude příkřejší. Řítil se bílou prázdnotou a ještě se odrážel holemi, aby získal vyšší rychlost. Žaludek mu hořel. Tohle miloval. Prázdnotu. Nic před sebou, nic za sebou. Minulost a budoucnost neměly žádný smysl. Pouze přítomnost – a bylo to nádherné.

Náhle se před ním jako přízrak objevila temná postava.

Hodil sebou do strany a opřel se do hran lyží, aby zastavil. Pulz mu bušil v hlavě. Postava se mihla zleva doprava před ním a zmizela ve vánici.

Saul zíral skly lyžařských brýlí a zaslechl bolestný výkřik, zřetelný i v burácení větru. Otráveně plužil ze svahu směrem, odkud se zvuk ozval. Ve sněhové bouři před sebou spatřil zvětšující se stíny. Řada stromů.

Zasténání. U kmene stromu našel schouleného lyžaře. Ve sněhu byly vidět krvavé stopy. Pod šátkem, který mu zakrýval ústa, se Saul kousl do rtů. Sklonil se a zkoumal krvavou

stružku vytékající z lyžařova čela a groteskní úhel, v němž měl ohnutou jednu nohu.

Muž. Hustý vous, široký hrudník.

Saul nemohl jít přivolat pomoc – v bouři by tohle místo sotva znovu našel. A co bylo ještě horší, i kdyby se mu nakrásně povedlo přivolat pomoc, ten muž by mezitím asi umrzl.

Měl jedinou šanci. O zranění hlavy se nestaral, ani o zlomenou nohu. Nebylo to k ničemu a ani neměl čas. Sundal lyže sobě i zraněnému muži a z nejbližší borovice ulomil větev hustě porostlou jehličím.

Položil větev do sněhu vedle zraněného. Překulil jej na ni a dával pozor, aby zdravá noha ležela pod tou zlomenou. Uchoopil konec větve, napřímil se a napnul síly. Sníh bodal ještě ostřeji a jeho lyžařskými rukavicemi už pronikala zima. Stále táhl a pomalu sestupoval s nákladem dolů. Zraněný zasténal, když jej Saul přetáhl přes ledový hrbol a sníh jej zakryl jako rubáš. Muž se svíjel bolestí a téměř sklouzl z větve.

Saul ho znovu uložil, když tu náhle s úlekem pocítil, že jej někdo popadl za rameno.

Bleskurychle se otočil a zíral na obří postavu ve žluté větrovce s nápisem HORSKÁ SLUŽBA.

„Po svahu, asi sto metrů. Je tam bouda,“ zahučel ten muž a sehnul se, aby Saulovi pomohl.

Dopravili zraněného lyžaře dolů. Sněhová bouře zuřila tak prudce, že Saul narazil do zdi horské chaty, aniž mohl včas zabrzdit. Nahmatal vlnitý plech. Dveře nebyly zamčeny, takže stačilo jen vzít za kliku a vklopýtat dovnitř. Jekot větru se zmírnil. Cítil podivný klid.

Obrátil se, vyšel zpět do vánice a pomohl muži z horské služby zatahnout krvácejícího lyžaře dovnitř.

„Jste v pořádku?“ zeptal se člen horské služby Saula. Ten přikývl. „Zůstaňte s ním, než přivedu pomoc,“ pokračoval muž, „za čtvrt hodiny jsem zpátky i se sněhovým skútrem.“

Saul znovu přikývl.

„Zvládl jste to perfektně,“ pochválil ho záchranář, „málokdo by to dokázal. Jen vydržte, za chvíli se zahřejete.“

Muž vyšel do bílého pekla a zavřel za sebou dveře. Saul se vyčerpaně opřel o zeď a svezl se k podlaze. Hleděl na sténajícího lyžaře, jehož oční víčka se zmateně chvěla. Saul zhluboka dýchal. „S tou nohou nehýbejte.“

Zraněný sebou trhl a přikývl: „Díky.“

Saul pokrčil rameny.

Muž bolestí přimhouřil oči a řekl: „Zatracený průšvih.“

„To se stává.“

„Ne, mělo to být jednoduché.“

Saul nerozuměl, ten muž asi v šoku blábolí nesmysly.

„S bouří jsem nepočítal.“ Muž se zamračil. Na spáncích mu pulzovala krev. „Jsem pitomec.“

Saul naslouchal zvukům bouře venku a brzy zaslechl vzdálený rachot sněžných skútrů. „Už jsou tady.“

„Lyžoval jste někdy v Argentině?“

Saulovi se sevřelo hrdlo. Mluví z cesty? Těžko. „Jen jednou, rozbil jsem si tam nos.“

„Aspirin...“

„...pomáhá při bolestech hlavy,“ odpověděl Saul, a dokončil tak smlouvané heslo.

„Dnes večer v deset.“ Zraněný zasténal. „Zatracená bouře, koho by napadlo, že se to tak posere.“

Zvuk motorů zesílil a sněžné skútry zastavily před chatou. Dveře se trhnutím otevřely. Dovnitř vstoupili tři muži z horské služby. „Jak na tom jste?“ zeptal se jeden z nich Saula.

„Já jsem v pořádku, ale tenhle chlapík mluví z cesty.“

2

Je nutno udržovat zaběhaný rytmus. Saul se každý den přidržoval stejného rozvrhu. V daný čas se objevoval na předem určených místech. V půl deváté: snídaně v jídelně hotelu. Půlhodinová procházka stále stejnými místy. Dvacet minut strávil

v knihkupectví prohlížením knih. Jedenáct hodin: sjezdovky – stále po stejných svazích.

Ze dvou důvodů. Za prvé – kdyby se s ním někdo potřeboval spojit, věděl by, kde se bude v daném čase nacházet, a mohl by se s ním setkat. Jenže právě teď se ukázalo, jak náhodná příhoda může celou proceduru ohrozit. A za druhé – kdyby Saula někdo sledoval, jeho rozvrh se dal natolik předvídat, že by to jeho stín nakonec otupilo a dopustil by se nějaké chyby.

Dnes se musel víc než kdy jindy snažit, aby nevzbudil podezření. Pomohl snést zraněného k sanitce. V horské chatě pak chvíli poklábosil se členy horské služby v jejich kanceláři a čekal na vhodný okamžik, aby se mohl vytrazit. Zašel do svého pokoje a převlékl se z lyžařské kombinézy do džinsů a svetru. Sešel do svého obvyklého baru přesně v té době, kdy se tam objevoval každý den, aby poseděl v zakouřeném společenském centru. Sledoval kreslené filmy na obrovské televizní obrazovce a upíjel kolu.

V sedm hodin zašel na večeři – jako obvykle do hotelové jídelny. V osm odešel do kina na film s Burtem Reynoldsem, jehož děj sestával ze samých automobilových honiček. Viděl ho už předtím, a tudíž věděl, že skončí ve tři čtvrtě na deset. Tohle kino si zvolil jen proto, že mělo na toaletě telefonní automat. Zkontroloval, zda jsou všechny kabinky prázdné. Zastrčil do automatu minci a přesně v deset, jak mu přikázal muž na svahu, vytočil číslo, které znal z paměti.

Na druhém konci linky ohlásil drsný mužský hlas výsledky basketbalové ligy. Saul se nestaral o jména týmů, zajímaly ho pouze cifry. Bylo jich celkem deset a představovaly meziměstské telefonní číslo. Saul si je vryl do paměti.

Opustil toaletu a nenápadně zkontroloval chodbu, jestli jej někdo nesleduje.

Nikoho nespátřil, ale to nic neznamenalo. Zkušený sledovač by se nenechal tak lehce nachytat.

Vyšel z kina a potěšilo ho, že bouře stále trvá. Skryt temnotou a vánicí vklouzl do postranní uličky, pak do další, kde počkal, aby se ujistil, že nemá nikoho v patách. Kdyby se jej někdo pokusil

sledovat za těchto podmínek, v úzké uličce a při téměř nulové viditelnosti, musel by se držet těsně za ním, aby ho neztratil.

Ale nikoho neviděl.

Přešel ulici a vybral si telefonní automat v neznámém baru o dva domovní bloky dál. V hluku hracích automatů, jimiž byl bar přeplněn, vytočil číslo, které si zapamatoval.

Ohlásil se příjemný ženský hlas. „Záznamová služba tři A.“ „Romulus,“ řekl.

„Máte schůzku. V úterý v devět hodin ráno. Denver, Cody Road 48.“

Odložil sluchátko do vidlice. Opustil bar a jen obtížně čelil bouři, aby se vrátil do hotelu přesně ve chvíli, která odpovídala obvyklé třicetiminutové procházce po skončení filmu.

„Nemám zde nějaký vzkaz? Jmenuji se Grisman, pokoj číslo 211,“ zeptal se recepčního.

„Bohužel ne, pane.“

„Tak dobrá.“

Výtahům se zásadně vyhýbal a do druhého patra vyšel po schodech. Pramen vlasů, který zanechal u prahu dveří, zůstal přesně na stejném místě, a tak s jistotou věděl, že do pokoje za jeho nepřítomnosti nikdo nevstoupil. Další rutinní den.

Se dvěma výjimkami.

3

Je třeba dodržovat předepsaný postup. Ráno si Saul koupil jízdenku až na poslední chvíli. Do autobusu nastoupil teprve v okamžiku, kdy řidič nastartoval. Sedl si dozadu a sledoval, zda někdo nenastoupí ještě po něm.

Nenastoupil nikdo.

Když autobus vyjel od nástupiště, uvolnil se a s uspokojením pokývl hlavou. Díval se z okna na ubíhající horské chaty, jimiž je Vail obklopen, a sledoval vzdálené tečky lyžařů na zasněžených svazích.

Autobusy měl rád. Mohl se zadním okénkem dívat, zda jej někdo nesleduje. Jízdenku si mohl koupit, aniž by transakce byla zachycena v počítači. Hlavně proto nepoužíval letadla nebo služby autopůjčoven; nechtěl za sebou zanechat žádný záznam, a navíc autobus mívá na lince několik zastávek. Mohl na kterékoliv z nich vystoupit, aniž by vzbudil pozornost.

I když si koupil lístek do Salt Lake City, neměl v úmyslu dojet až tam. Vystoupil v Placer Springs, hodinu cesty na západ od Vailu. Počkal, aby se ujistil, zda nevystupuje ještě někdo další, a pak si koupil jízdenku do Denveru. Nastoupil do nejbližšího autobusu směrem na východ a s ulehčením se svezl na zadní sedadlo. Při pečlivé analýze dospěl k závěru, že neudělal žádnou chybu. Jeho případný stín teď musí být značně nejistý a nervózně žhaví telefonní linky, ale to už se Saula v nejmenším nedotýkalo. Získal svobodu.

Byl připraven vykonat svou práci.

4

Úterý, devět hodin dopoledne. Silný vítr bičující ulice Denveru vháněl Saulovi slzy do očí. Těžké šedé mraky valící se nad horami zakrývaly slunce, takže venku bylo šero jako za soumraku. I přes prošívaný kabát mu byla zima. Stál na rohu předměstské ulice a přimhouřenýma očima si prohlížel budovu uprostřed bloku.

Dlouhá, nízká a šedivá. Podle čísla domu na rohu ulice, u kterého právě stál, si spočítal, že právě tato budova odpovídá udané adrese – Cody Road 48. Vydal se směrem k ní. Nohy mu čvachtaly blátem a sněhem. Přijel sem místní dopravou a často přeseďal, ale pro jistotu se stále ohlížel. Viděl několik automobilů, ale žádný mu nebyl povědomý.

Došel až k budově a překvapeně se zastavil. Nad dveřmi zářila Davidova hvězda. Synagoga? Sám byl Žid, a tak přemýšlel,

zda se náhodou nepřeslechl, když mu dívka dávala instrukce. Jistě, byl zvyklý na schůzky na nejneobvyklejších místech, ale synagoga? Zatrnulo mu v zádech.

S nepříjemným pocitem vstoupil dovnitř. Ocítl se v tmavé chodbě. Prach jej dráždil v nose. Když zavíral dveře, jejich skřípot se nepříjemně rozléhal.

Obklopilo ho ticho. Z krabice na stole vytáhl jarmulku, malou černou čepičku, a nasadil si ji na hlavu. Se sevřenými rty otevřel další dveře.

Byl v chrámu. Vzduch mu připadal hustý a těžký. Zdálo se mu, že na něj přímo doléhá. Pokročil kupředu.

Na přední lavici seděl stařec a zíral na bílou plachtu zakrývací archu. Temeno hlavy měl holé tím, jak desítky let dodržoval předpisy víry. Starý muž sklopil oči k modlitební knížce.

Saul zadržel dech. Až na starce v přední lavici byl chrám prázdný. Něco nebylo v pořádku.

Stařec se k němu otočil. Saul znehybněl.

„Šalom,“ pozdravil jej starý muž.

Nemožné. Ten muž byl...

5

Eliot.

Vstal z lavice. Jako vždy měl na sobě černý oblek a vestu. Elegantní plášť a měkký klobouk ležely na sedadle vedle něj. Bylo mu sedmašedesát let, byl vysoký a vyzábělý, s šedou pletí a temnými očima, shrbenými rameny a tváří ztrápenou smutkem.

„Šalom,“ odpověděl Saul s vřelým úsměvem. Se staženým hrdlem přistoupil blíže.

Objali se. Saul ucítil na tváři polibek vrásčitých úst a i on starce políbil. Vzájemně se měřili pohledy.

„Vypadáte dobře,“ řekl Saul.

„Je to lež, ale přijatelná. Zato ty vypadáš vskutku dobře.“

„Cvičím.“

„A tvá zranění?“

„Žádný problém.“

„Do žaludku.“ Eliot zavrtěl hlavou. „Když jsem slyšel, co se ti stalo, chtěl jsem tě navštívit.“

„Ale nemohl jste. Chápu.“

„Poskytli ti alespoň náležitou péči?“

„To víte, že ano. Poslal jste ty nejlepší.“

„Nejlepší si zaslouží nejlepší péči.“

Saul zrozpačitěl. Před rokem byl opravdu ten nejlepší. Ale teď? „Kdepak,“ nesouhlasil. „Nezasloužím si to.“

„Jsi naživu.“

„Jen se štěstím.“

„Ale ne, muž menších schopností by se z toho nedostal.“

„Především jsem vůbec neměl potřebu z něčeho se dostávat,“ namítl Saul. „Já sám jsem operaci naplánoval. Myslel jsem, že jsem vzal v úvahu všechny okolnosti. Mýlil jsem se. Uklízečka, proboha svatého. Měla být na jiném poschodí. Ještě nikdy se nestalo, že by ten pokoj uklízela tak brzo.“

Eliot rozpráhl ruce. „Přesně to říkám i já. Nepředvídatelné náhodné riziko. Všechno pod kontrolou mít nemůžeš.“

„Sám víte, že tomu tak není,“ odpověděl Saul. „Říkával jste, že slovo náhoda vymysleli neschopní lidé jako omluvu pro své chyby. Říkal jste nám, abychom usilovali o dokonalost.“

„Ano, ale...“ Eliot se zamračil. „Dokonalosti vlastně nikdy nemůžeme dosáhnout.“

„Mně se to téměř podařilo. Před rokem. Nechápu, co se to se mnou stalo.“ Ale měl své podezření. Měřil přes metr osmdesát, devadesát kilo svalů a kostí. Ale bylo mu už také sedmatřicet. Stárnu, pomyslel si. „Měl bych s tím přestat. Nejde jen o ten poslední úkol. I dva předchozí skončily fiaskem.“

„I v těch případech šlo o nepravděpodobnou náhodu,“ řekl Eliot. „Četl jsem hlášení. V žádném případě to nebyla tvoje vina.“

„Jste ke mně příliš shovívavý.“

„Kvůli našemu vzájemnému vztahu?“ Eliot zavrtěl hlavou. „Tak tomu není. Nikdy jsem nedopustil, aby mě nějak ovlivňoval. Někdy však může i neúspěch být k něčemu dobrý. Přiměje nás snažit se mnohem usilovněji.“ Z vnitřní kapsy saka vytáhl dva proužky papíru.

Na prvním z nich si Saul přečetl telefonní číslo napsané pravidelným rukopisem. Zapamatoval si je a přikývl. Eliot mu ukázal druhý proužek. Instrukce. Šest jmen, datum a adresa. Saul opět přikývl.

Eliot oba kousky papíru opět zastrčil do kapsy. Vzal si klobouk a svrchník, vyšel z chrámové lodi a přešel chodbou směrem k pánským toaletám. O třicet vteřin později zaslechl Saul spláchnutí. Řekl si, že Eliot jistě papírky spálil a popel spláchl. Pokud bylo v chrámu instalováno odposlouchávací zařízení, jejich rozhovor nenapovídal vůbec nic o obsahu obou vzkazů.

Eliot se vrátil a oblékl si kabát. „Odejdu zadními dveřmi.“

„Ne, počkejte. To už chcete jít? Doufal jsem, že si spolu promluvíme.“

„Promluvíme, až skončíš svůj úkol.“

„Jak se daří vašim květinám?“

„To nejsou květiny, to jsou růže,“ pohrozil mu Eliot prstem v hrané přisnosti. „Po všech těch letech ti pořád ještě dělá dobře popichovat mě tím, že jim říkáš květiny?“

Saul se široce usmál.

„Mimochodem,“ řekl Eliot, „podařilo se mi vyšlechtit zajímavou odrůdu. Modrou. Takovou barvu dosud žádná růže neměla. Až mě přijdeš navštívit, ukážu ti ji.“

„Už se na to těším.“

Vřele se objali.

„Pokud tě to zajímá,“ řekl Eliot, „práce, která tě čeká, má za cíl tohle všechno zachránit.“ Gestem objal celý chrám. „A ještě něco.“ Sáhł do kapsy kabátu a vytáhl čokoládovou tyčinku. Saulovi se sevřelo srdce, když si ji bral. Baby Ruth. „Vždycky si vzpomenete.“

„Vždycky.“ Eliot měl v očích smutný pohled.

Saul bolestně polkl a díval se, jak Eliot odchází k zadnímu východu. Pak už mu jen ozvěna přinesla skřípavý zvuk zavírajících se dveří. Podle předepsaného postupu on sám počká deset minut a odejde hlavním vchodem. Záhadná Eliotova poznámka o účelu jeho poslání jej znepokojila, ale věděl, že ve hře je něco velmi důležitého, když mu Eliot přinesl instrukce osobně.

Zařal ruce v pěst. Byl pevně rozhodnut. Tentokrát nezkłame. Nemůže si dovolit zklamat jediného otce, kterého on, sirotek, kdy poznal.

6

Muž s knírem hlasitě žvýkal plněnou kukuřičnou placku. Saul mu vysvětlil svůj úkol. Samozřejmě nepoužívali žádná jména. Saul jej nikdy předtím neviděl a už ho také neuvidí. Muž měl na sobě teplákovou soupravu a v bradě hluboký dolík. Utřel si knír ubrouskem.

Baltimore, o tři dny později, dvě hodiny odpoledne. Mexická restaurace byla téměř prázdná. Přesto si vybrali stůl v nejvzdálenějším rohu.

Muž si zapálil cigaretu a pozorně si Saula prohlížel. „Budeme potřebovat početnou zálohu.“

„Možná ne,“ opáčil Saul.

„Znáte předpisy.“

Saul přikývl. Předepisované metody. Tým čtrnácti mužů, většina z nich zabývající se stálým pozorováním. Ostatní shánějí vybavení, předávají zprávy, poskytují alibi. Každý z nich ví co nejméně o ostatních a všichni se vypaří hodinu předtím, než do hry vstoupí specialista. Efektivní, bezpečné.

„V pořádku,“ odpověděl Saulovi muž s knírem. „Ale máme před sebou šest úkolů. Krát čtrnáct mužů v záloze to znamená osmdesát čtyři. Zrovna tak bychom mohli uspořádat

stranickou konferenci, dát si inzerát do novin a prodávat lístky.“

„Možná ne,“ opáčil Saul.

„Tak mě trochu pobavte.“

„Klíčové slovo je *společně* – ve stejnou dobu, na stejném místě.“

„A kdo ví, kdy to bude? Mohli bychom čekat i celý rok.“

„Ode dneška za tři týdny.“

Muž sklopil oči k doutnající cigaretě. Saul mu řekl, kde to bude. Muž típl. „Pokračujte,“ vyzval Saula.

„Sledování můžeme omezit na minimum. Stačí nám, když budeme s jistotou vědět, že se všech šest na schůzku dostaví.“

„Možná, ale pořád ještě budeme potřebovat komunikaci a někoho dalšího, kdo nám obstará vybavení.“

„To jste vy.“

„Proti tomu nemám námitky, ale dostat zboží do budovy nebude jednoduché.“

„To není vaše starost.“

„To mi vyhovuje, protože jinak je to na levačku. Nelíbí se mi to, ale když to chcete takhle, stačí nám na tu práci dvacet mužů.“

„Nemýlíte se,“ řekl Saul. „Přesně tak to chci.“

„Co je to s vámi?“

„Nic. Řekněme, že jsem v poslední době musel pracovat s lidmi, kteří mě potopili. Nějak ztrácím víru v lidské pokolení.“

„To je směšné.“

„Co se týká tohoto úkolu, chci se jak možná nejvíc spoléhat jen sám na sebe.“

„A na mě, samozřejmě. Budete se muset spolehnout i na mě.“

Saul mu pohlédl do očí. Číšnice přinesla účet.

„Platím já,“ řekl Saul.

7

Rozlehlé sídlo se rozkládalo na protější straně údolí. Tříposchoďový dům, bazén, tenisový kurt, stáje, svěže zelené pastviny, jezdecká stezka vedoucí lesem upraveným jako park, kachny na jezírku. Saul ležel ve vysoké trávě na zalesněné stráni, téměř kilometr daleko. Teplé jarní slunce jej hrálo do zad a svítilo pod takovým úhlem, že se jeho paprsky nemohly odrazit od čoček dalekohledu, a varovat tak strážné procházející se před domem, že je někdo sleduje. Prohlížel si právě oblak prachu na šterkové cestě. K domu přijížděla přepychová limuzína. Čtyři další již stály zaparkovány před šestimístnou garáží vlevo. Automobil zabrzdil těsně před vchodem. Ze sedadla spolujezdce vyklouzl tělesný strážce a podržel otevřená zadní dvířka, aby návštěvník mohl vystoupit.

„Už by tam měl být,“ ozval se hlas z přenosné vysílačky ležící vedle Saula. Byl to skřípavý hlas muže, s nímž Saul mluvil v Baltimore. Vysílačka byla naladěna na málo používanou frekvenci. Vždycky však existovala možnost, že by rozhovor mohl někdo náhodou vyslechnout, a tak vysílačka pracovala i s kódovacím zařízením. Pouze někdo s identickým dekodérem naladěným na tutéž neobvyklou frekvenci mohl jejich rozhovor odposlouchávat. „Tak to by byl poslední,“ pokračoval hlas. „Identifikoval jsem ho na vlastní oči. Když počítáme toho chlápka, který v domě bydlí, tak je všech šest cílů na místě.“

Saul stiskl tlačítko vysílání. „Teď už si to převezmu sám. Jedte domů.“ Opět zamířil dalekohled na dům. Návštěvník mezitím zmizel uvnitř a limuzína se připojila k ostatním automobilům před garáží.

Pohlédl na hodinky. Všechno podle plánu. I když byl teď dům velmi pečlivě strážěn, před týdnem byla jeho ochrana minimální – pouze jeden muž u brány, druhý se procházel po pozemku a třetí měl na starosti vnitřek domu. Saul na místě hlídkoval tři

noci za sebou, vybaven dalekohledem pro noční vidění. Pozoroval strážné na obchůzce. Zjistil, kdy se střídají a kdy je jejich pozornost nejvíce otupena. Jako nejvhodnější dobu vstupu do objektu si zvolil čtyři hodiny ráno. Ve tmě se proplížil lesem k zadní straně domu. Přesně ve čtyři hodiny dva členové jeho týmu provedli manévry k odvrácení pozornosti. S motory starých otlučených aut, vytočenými na maximum, se s řevem přehnali kolem hlavní brány jako dva pubertáci při bláznivé honičce. Podívaná strážné natolik zaujala, že Saul mohl bez potíží vypáčit zámek zadních dvířek a vstoupit do sklepa. O poplašný systém se nestaral, protože si všiml, že strážný, který měl na starosti vnitřní prostory domu, nikdy při vstupu žádné poplašné zařízení nevypínal. Jakmile se ocitl ve sklepě, rozsvítil zacloněnou baterku a ukryl plastickou trhavinu v kouřovodu kotle ústředního topení. Předtím k trhavině připevnil rádiem aktivovaný detonátor. Sbalil nářadí, zamkl za sebou dveře a zmizel v lese. V dále ještě dozníval rachot závodících strojů.

O dva dny později bezpečnostní agentura celý pozemek dokonale uzavřela. Při prohlídce domu mohli samozřejmě trhavinu najít, ale ze své pozorovatelnosti nezaregistroval žádný rozruch. Zdálo se, že strážní se soustředili hlavně na ochranu okolí domu.

Brzo se ostatně dozví, zda třaskavina na místě opravdu zůstala. Znovu pohlédl na hodinky. Viděl, že již uběhlo dvacet minut. Dost času na to, aby se muž s důlkem v bradě vypařil. Vysílačku a dalekohled uložil do malého batohu. Upřel oči na stéblo trávy, zaostřil pohled a soustředil se, až stéblo pohltilo celou jeho mysl. Prost jakéhokoliv citu, ledově klidný, zvedl miniaturní vysílač rádiového signálu a stiskl knoflík.

Dům vyletěl do vzduchu. Od sklepa až po střechu se slova rozpadla. Zdi se zřítily a vzduchem létaly do všech stran kusy cihel. Střecha se nadzvedla, zakymácela a zřítila se, zahalená prachem a pohlcená plameny. Zasáhla jej tlaková vlna. Nevzrušeně zastrčil rádiový vysílač k ostatním věcem do rukavice. Nevšímaje si rachotu ani padajících trosek, seběhl se straně k automobilu stojícímu na zaplevelené polní cestě.

Osm let starý vůz. Člen týmu zodpovědný za dopravu jej koupil lacino – platil hotově a použil krycí jméno – od muže, který auto inzeroval v rubrice PRODÁM v jedné baltimorských novinách. Auto nebylo možno vystopovat.

Dodržoval nejvyšší povolenou rychlost. Byl úplně klidný a nepřipouštěl si žádné sebeuspokojení. Přestože vykonal přesně to, oč jej jeho otec požádal.

8

ŠEST LIDÍ ZAHYNULO PŘI VÝBUCHU

COSTIGAN, VIRGINIA (AP) – Ve čtvrtek v noci došlo zatím z neznámých příčin k výbuchu v sídle Andrea Sagea, kontroverzního šéfa olejářské firmy a prezidentova poradce pro otázky energetiky. Mohutná exploze zničila celý dům a usmrtila Sagea a pět dalších hostů, kteří zatím nebyli identifikováni. Podle důvěrných pramenů se jednalo o vysoce postavené osobnosti, reprezentanty některých velkých amerických společností a členy nadace Paradigma, kterou Sage nedávno založil.

„Příbuzní obětí jsou příliš rozrušení, než aby mohli o záležitosti hovořit,“ vyhlásil důstojník FBI na tiskové konferenci. „Pokud můžeme soudit, svolal pan Sage své přátele průmyslníky na schůzku na nejvyšší úrovni. Cílem bylo pokusit se vyřešit národní ekonomickou krizi. Prezident je přirozeně hluboce otřesen. Zesnulý byl nejen jeho blízkým poradcem, ale i důvěrným přítelem.“

Rodinní příslušníci nebyli v době výbuchu ve venkovském sídle přítomni. Několik členů bezpečnostní služby bylo zraněno létajícími troskami. Vyšetřovatelé pokračují v prohlídce místa neštěstí a snaží se zjistit příčinu výbuchu.

9

Saul si přečetl popis katastrofy otištěný na první straně ještě jednou a zase noviny složil. Opřel se v křesle. Kolem jeho stolu přešla servírka roznášející nápoje. Nádra a stehna jí přetékala z těsně přiléhavých šatů. Odvrátil zrak a přešel pohledem od klavíristy přes hlučnou halu herny až ke karetním stolkům v zadní části místnosti. Lhostejně se zahleděl na hlavního krupiéra, dohlížejícího na zástupy hazardních hráčů.

Cítil neklid. Zamračeně přemýšlel a snažil se nalézt jeho příčinu. Práce šla jako po másle. Jeho únik se obešel bez jakýchkoliv problémů. Automobil zanechal u washingtonského nákupního střediska. Odtud odjel autobusem do Atlantic City. Byl si jist, že jej nikdo nesledoval.

Proč si tedy dělá starosti? Hrací automaty rachotily a Saul se stále mračil.

Eliot trval na použití třaskaviny, ale Saul dobře věděl, že stejného výsledku bylo možno dosáhnout mnohem méně dramatickým způsobem. Všech šest mužů mohlo zemřít ještě před schůzkou ze zdánlivě přirozených příčin, v různou dobu a v různých částech země: infarkt, mozková mrtvice, sebevražda, dopravní nehoda. Nabízela se celá řada jiných způsobů. Zasvěcení by si jistě této shody okolností všimli a pochopili, co to znamená, ale ohlas ve sdělovacích prostředcích by byl mizivý. Saul musel nutně dojít k závěru, že právě publicita byla důvodem celé akce. Ale proč? Instinkt Saulovi napovídal, že něco není v pořádku. Publicita byla proti vší logice, jeho výcviku. Eliot vždycky trval, aby se postupovalo co nejdeli-kátněji. Proč tedy tak náhle změnil názor?

A ještě něco mu dělalo starosti – místo, kde se právě nacházel. Atlantic City. Po skončení akce se vždycky odebral na předem určené neutrální místo. V tomto případě to byla šatna jisté washingtonské tělocvičny, kde našel peníze a instrukce, kam

má zmizet. Eliot věděl, jakému prostředí dává Saul přednost – hory, zejména Wyoming a Colorado – a vždy mu udělal tu laskavost, že s jeho výběrem souhlasil. Proč mě tedy, ke všem čertům, poslal do Atlantic City, přemítal Saul. Tady ještě nikdy nebyl. Davy lidí nesnášel. Považoval je za nutné zlo a byl ochoten se s nimi smířit pouze na přeplněných sjezdovkách, kde holdoval své vášni. Tady se kolem něj lidé hemžili jako rojící se hmyz.

Něco není v pořádku. Příkazy použít trhavinu a odjet do Atlantic City znamenaly očividné porušení běžných postupů. Saul naslouchal rachotu kola rulety a neblahou předtuchou jej zamrazilo v zádech.

Vyšel z koktejlové haly a přistoupil ke karetním stolům. Davy lidí nesnášel, ale ve skřínce v šatně tělocvičny našel dva tisíce dolarů a příkaz hrát jedenadvacet.

Smířen s osudem si našel prázdnou židli a za pět set dolarů koupil hrací žetony. Vsadil pětadvacetidolarový žeton a dostal krále a dámu.

Rozdávající ovšem koupil dvě esa a vyhrál.

10

„Zatracení parchanti,“ vyštěkl prezident. Udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. Vypadal nevyspaně a jako by zestárl o deset let. Poslední události ho rozrušily mnohem více než nedávný pokus o atentát. Třásl se únavou. Zármutek a vztek mu zrůznily tvář. „Chci toho chlapa, který zabil mého přítele. Chci, aby ti zkurvysyni...“ Prezident se náhle odmlčel. Na rozdíl od svých předchůdců chápal moudrost úsloví ‚mlčeti zlato‘. Co neřekl, to nemohlo být použito proti němu.

Eliot přemítal, zda prezident ví o tom, že pásky zachycující rozhovory v oválné pracovně byly kopírovány.

Vedle Eliota seděl ředitel CIA. „KGB se s námi spojila okamžitě po události. Kategoricky odmítají, že by s tím měli cokoliv společného.“

„Samozřejmě to odmítají,“ ucedil prezident.

„Ale já jím věřím,“ prohlásil ředitel. „Akce vzbudila velké pozdvižení. To není jejich styl.“

„Přesně to chtějí, abychom si mysleli. Změnili taktiku, aby nás zmátli.“

„Při vši úctě, pane prezidente, bych si dovolil s vámi nesusouhlasit,“ prohlásil ředitel. „Zajisté, Sovětům se změna naší politiky na Středním Východě nelíbí. Nelíbí se jim, že se odvracíme od Židů a začínáme podporovat Araby. Sověti vždy spoléhali na náš proizraelský postoj. Používali jej k tomu, aby Araby popudili proti nám. Teď děláme přesně to, co dělali oni. Jsou z toho nervózní...“

„Takže všechno do sebe zapadá, Rusové zasáhli,“ skočil mu do řeči prezident. „Naše dohoda s Araby je jednoduchá. Jestliže se otočíme zády k Izraeli, budou nám prodávat ropu levněji. Nadace Paradigma byla ustavena proto, aby zakryla naše vyjednávání s Araby – místo mezivládních rozhovorů obchodníci jednájí s jinými obchodníky. Když pohrbíte nadaci, pohrbíte i rozhovory a také vyšlete varovný signál, abychom se je nepokoušeli obnovit.“

„Jistě, zapadá to do sebe,“ odpověděl ředitel. „Až příliš hladce. Rusům muselo být jasné, že je obviníme. Kdyby chtěli zasáhnout, zakryli by stopy. Provedli by to mnohem chytřeji.“

„Kdo to tedy sakra udělal? FBI našla Andrewovu ruku půl kilometru od zbořeniště. Musím si s někým vyrovnat účty, tak mi řekněte s kým. Je za tím Kaddáfí? Castro?“

„To bych neřekl,“ prohlásil ředitel.

„Stojíme za tím my,“ vmísil se Eliot. Až dosud mlčel a čekal na správný okamžik.

Šokovaný prezident se k němu prudce otočil. „Cože?“

„Přinejmenším nepřímě. Udělal to jeden z našich lidí. Samozřejmě bez jakéhokoliv oprávnění.“

„To proboha doufám, že ne!“

„Zjistili jsme to náhodou,“ pokračoval Eliot.

Ředitel CIA, který byl Eliotovým nadřízeným, na něj rozhořčeně pohlédl. „Jak to, že jste mě neinformoval?“

„Ještě jsem neměl možnost, dozvěděl jsem se o tom těsně před touto schůzkou. Sledujeme toho muže už pár měsíců. Způsobil krach několika operací. Jeho chování je nevyzpytatelné. Uvažovali jsme, že ho propustíme. Tři týdny před výbuchem nám zmizel z dohledu. Dneska se znovu objevil. Podařilo se nám alespoň částečně zjistit, co celou dobu dělal. Máme důkazy, že se pohyboval na místě činu v okamžiku výbuchu.“

Prezident zbledl jako stěna. „Pokračujte.“

„Je v Atlantic City. Máme ho pod dohledem. Zdá se, že má spoustu peněz. Prohrává v kartách.“

„Kdo ho platí?“ zeptal se prezident a přimhouřil oči.

„Je Žid. Mossad nám pomohl ho vytrénovat. V třiasedmdesátém bojoval na straně Izraele v říjnové válce. Má nákladné choutky, které by si nemohl dovolit, kdybychom ho propustili. Myslím, že ho Izraelci zaplatili a přetáhli na svou stranu.“

„Tohleto skutečně dává smysl,“ řekl ředitel znechuceně.

Prezident zafal ruku v pěst. „Ale můžete to dokázat? Můžete mi dát do ruky něco, co bych mohl Tel Avivu omlátit o hlavu?“

„Promluvím si s ním. Máme určité možnosti, jak přimět zadržené, aby se rozpovídali.“

„A až s tím skončíte, máte jasno, jak zacházet s dvojími agenty?“

Prezidentovo neurčité vyjádření opět přimělo Eliota k zamyšlení, zda ví, že z pásků natočených v oválné pracovně se běžně pořizují kopie.

Eliot taktně přikývl.

„Pak navrhuji, abyste to provedli,“ řekl prezident. „Ne že by na tom záleželo, jen pro mé uspokojení. Jak se vlastně jmenuje? O koho jde?“

11

Při odchodu z restaurace kasina si Saul v zástupu chodců všiml muže, který se náhle otočil a přešel na druhou stranu. Muž měl v bradě hluboký dolík a nosil knír. *Ne, to není možné.* I zezadu mu byla ta štíhlá postava povědomá. Měl tutéž barvu a střih vlasů. Byl to člověk, s nímž Saul mluvil v Baltimore. Muž, který mu pomohl vykonat práci.

Saulovi se napjaly svaly. Musel se mýlit. Když byl tým po splnění úkolu rozpuštěn, agentura nikdy neposlala dva operativce, aby zmizeli ve stejném městě. Z důvodů prosté opatrnosti bylo nemyslitelné, aby se členové týmu znovu setkali nebo byli dál v jakémkoliv spojení. Co tady ten člověk potom dělá?

Uklidni se, řekl si Saul. Určitě se mýlíš. Jdi za ním a podívej se pořádně, aby měla dušička pokoj.

Muž se mu v davu téměř ztratil. Saul jej naštěstí zahlédl, jak prochází pasáží a mizí ve skleněných dveřích. Proklouzl mezi dvěma ženami a proběhl kolem řady hracích automatů. Snažil se znovu si v paměti vyvolat okamžik, kdy si onoho muže všiml – jeho obrat a vykročení opačným směrem, jako by si náhle na něco vzpomněl. Možná. Nebo se ten muž otočil, protože nechtěl, aby ho Saul poznal?

Saul vzal za kliku, otevřel dveře a před sebou měl hlediště varieté, nejasně osvětlené a prázdné. Představení začne až za pár hodin. Prázdná křesla. Jevišťe zahalené oponou.

Pravý okraj opony se ještě chvěl.

Saul seběhl po schůdcích krytých plyšovým kobercem k nejnižším stolům. Vystoupil na jeviště, přikrčil se a opatrně přešel k okraji opony. Potichu zaklel, když si uvědomil, že nechal pistoli v hotelovém pokoji. Neměl však na vybranou. Nejrychlejší způsob, jak v Atlantic City přilákat nežádoucí pozornost, je nosit u sebe zbraň – bez ohledu na to, jak dobře zamaskovanou.

Opona se již přestala chvět. Saul ztuhl, když uslyšel bouchnutí. Vpravo od něj pod jevištěm za boční řadou stolů se otevřely dveře pod svítícím nápisem VÝCHOD.

Vstoupil číšník se stohem ubrusů v náruči. Úkosem pohlédl na Saula a napřímil ramena. „Tady nemáte co pohledávat.“

Zase nešťastná shoda okolností. Další uklízečka, která vstoupila do pokoje v době, kdy neměla. Kristepane.

Saul se rychle rozhodl. Vrhł se k podlaze a proklouzl pod těžkou oponou.

„Hej!“

Ignoroval číšníka hulákajícího před oponou, přeběhl ke klavíru a přikrčil se za ním. Na jevišti svítilo jen nouzové osvětlení. Bubny, kytary, mikrofony a notové stojánky vrhaly nejasné stíny. Saulovy oči se rychle přizpůsobily šeru. Odplížil se k pravé straně jeviště. Zužující se mezerou mezi přepážkami prošel ke stolku, u něhož stála jediná židle. Za ním byl všák s kostýmy a stěna s baterií vypínačů a nejrůznějších páček.

Nikde nikdo.

„Prošel tudy!“ upozorňoval číšník někoho před oponou.

Saul ustoupil až k požárnímu východu. Byl vytrénován, aby si nevšímal rušivých vlivů. Zůstal naživu tak dlouho, protože se dokázal soustředit na podstatné věci. A tato schopnost mu opět zachránila život. V okamžiku, kdy vzal za kliku únikového východu, vůbec nevěnoval pozornost rychlým krokům na jevišti před oponou. Jeho mysl zaujalo něco jiného – zašustění látky za zády. Prudce se předklonil. Od kovových dveří se s řinkotem odrazil nůž. Z úkrytu za skříní, jediného místa, které Saul schválně neprohlédl, vyrazil stín. Nepřibližuj se k nepříteli. Nechej ho udělat první krok.

Vzrušení mu zbystrilo smysly. Saul se nahrbil, pokrčil kolena, aby získal pevnější postoj, a byl připraven odrazit útok. Muž udeřil. Saula překvapilo, že jako zbraň použil spodní hranu dlaně, prsty obrácené vzhůru. Vedl úder přímo dopředu. Saulův trénink ovšem zahrnoval i obranu proti tomuto způsobu boje a dokázal útočníka odblokovat. Použil stejnou techniku a udeřil muže do hrudníku. Mířil mu přímo na srdce.

Zapraštěly kosti. Muž zasténal a zapotácel se. Saul ho otočil, popadl zezadu, rozrazil požární dvířka a vyvlekl muže ven.

Uplynulo pět vteřin. Když zavíral dveře, zahlédl na jevišti dva číšníky. Otočil se do vestibulu. Na konci chodby plné dveří stál strážný. Byl k Saulovi zády a právě telefonoval.

Saul táhl zraněného muže opačným směrem. Rozrazil dveře označené nápisem SCHODIŠTĚ, ale neprošel jimi. Místo toho pospíchal k dalším dveřím s velkou červenou hvězdou. Stiskl kliku. Dveře nebyly zamčeny. Vstoupil do šatny, složil muže na podlahu a zavřel dveře. Zacvakl zámek a otočil se, aby čelil případnému útoku. Místnost byla prázdná.

Zadržel dech a poslouchal u dveří.

„Hej!“ vykřikl číšník. „Prošel tudy někdo?“

Odpověď strážného Saul neslyšel.

„Dveře na schodiště!“ zvolal druhý číšník.

Slyšel, jak se oba rozběhli. Zvuk kroků se vzdaloval.

Zahleděl se na muže na podlaze. Byl v bezvědomí, trhaně dýchal, z úst a nosu vyfukoval červenou pěnu. Měl rozdrčený hrudník a roztříštěná žebra způsobila mohutné vnitřní krvácení. Zemře během několika minut na městnání v plicích a srdci.

Muž s knírem. Muž, s nímž Saul hovořil v Baltimore. Už o tom nebylo žádných pochyb. Musel mě celou dobu sledovat, pomyslel si Saul. Ale jak? Byl přesvědčen, že případné pronásledovatele setřásl. Závěr: ten člověk musel být opravdu profesionál.

Ale to nebylo všechno. Saul si znovu vybavil scénu před restaurací. Když se ten muž náhle obrátil, nebylo to proto, aby se před Saulem schoval. Právě naopak. Ten člověk jej chtěl přimět k pronásledování – chtěl Saula odlákat na tiché místo a... zabít Proč?

A ještě něco ho znepokojilo. Způsob útoku. Kdybych se neměl na pozoru, vržený nůž by mě vyřídil. Ale potom zaútočil spodní hranou dlaně a úder vedl přímo na hrudník. To je velmi neobvyklý způsob boje. Ovládá jej pouze ten, kdo absolvoval výcvik v Izraeli.

Mossad. Izraelská zpravodajská služba, nejlepší na světě. Vycvičili i Saula a zrovna tak museli vycvičit i muže, který se svíjel na podlaze.

Proč by však zrovna oni...?

Žádný profesionální zabiják nepracuje nikdy sám. Někde blízko musejí číhat ostatní členové vražedného komanda.

Otevřel dveře šatny a opatrně vyhlédl do chodby. Strážný byl pryč. Setřel ze dveří otisky prstů a odešel stejnou cestou, jakou přišel. Přes jeviště, kolem opony a prázdným sálem.

Hluk v kasinu jej ohlušil. Překřikující se hráči, rachotící hrací automaty. Mrkl na hodinky. Z reproduktorů se ozval praskavý hlas oznamující, že princezna Fatima má naléhavý telefonický hovor. V překladu hlášení znamenalo, že v kasinu byl vyhlášen poplach. Všichni členové ochranky se mají okamžitě spojit s hlavní kanceláří.

Ovládl se a pomalým krokem vyšel na ulici. Chvilí trvalo, než se jeho oči přizpůsobily šeru. O zábradlí venku se opíral párek turistů, pozorujících zpěněné hřbety vln. Lehký vánek jim povíval šaty. Prošel kolem nich, ale nezdálo se, že by je zvuk kroků vyrušil. Znovu pohlédl na hodinky.

Muž s knírem bude už teď mrtvý.

12

Světla ve skleníku se odrážela od skleněných tabulí a navozovala dojem jasného dne, ačkoli venku byla naprostá tma. Eliot procházel uličkami mezi květy, těšil se svými růžemi a vychutnával jejich vůni. Všeemožné odrůdy, stovky nejružnějších velikostí a barev. Náročné křehké rostliny vyžadující dokonalou péči.

Stejně jako muži pod mým velením, pomyslel si. Vždycky byl přesvědčen, že jeho muži byli stejně citliví jako růže a stejně krásní. A také měli trny.

Ale i nejdokonalejší z jeho výtvorů bylo nutno občas prořezat.

Zastavil se, aby si prohlédl temně rudý květ. Barva byla tak sytá, téměř karmínová, jako by jej někdo vykoupal v krvi. Nevídané.

Pak se zahleděl na růži, o níž se Saulovi zmínil v Denveru. Modrá. Zamračeně pohlédl na hodinky. Téměř půlnoc. Venku byla mrazivá a suchá dubnová noc, ale ovzduší ve skleníku bylo horké a vlhké. Přestože se potil, neodložil černou vestu ani sako.

Zkřivil rty. Jeho svraštělé čelo se narovnal. Něco nebylo v pořádku. Před hodinou mu řekli, že akce skončila neúspěchem. Saul přežil. Ještě než se vražednému týmu podařilo odklidit mrtvé tělo kolegy, objevila je policie. Další nežádoucí detail, o který se bude muset postarat. Aby potlačil nervozitu, pokusil se Eliot vyvolat si v duchu představu, jak vyděšeně by se asi tvářila hlavní hvězda varietního pořadu v Atlantic City, kdyby vstoupila do své šatny a našla na zemi mrtvolu. Po tolika gangsterských filmech, v nichž tento populární zpěvák vystupoval, by pro něj dotek skutečného života mohl být opravdu poučný. Nedokázal si ovšem představit, jak by potom takový nežádoucí detail vyřešil.

Pobavený úsměv mu z tváře zmizel, když zazvonil telefon. Byl to speciální telefon – zelený, aby barvou zapadl do skleníku. Stál vedle normálního černého aparátu na stolku určeném k přesazování květin. Jeho číslo znala jen hrstka lidí. Mezi nimi ten, jehož zavolání tolik očekával.

Čekal sice jako na trní, ale přesto se přinutil nechat telefon ještě dvakrát zazvonit. Odkášlal si a zvedl sluchátko. „Haló.“

„Romulus,“ ohlásil se vyčerpaný hlas. „Černá vlajka.“ Zdálo se, že muž na druhém konci linky nemůže popadnout dech. Eliot pokládal za jisté, že telefony ve skleníku jsou odposlouchávány. V rozhovorech se svými muži proto používal předem dohodnutý kód. Romulus byl Saul. Černá vlajka znamenala průšvih. Konkrétně situaci, kdy bylo odhaleno něčí inkognito a někdo to zaplatil životem.

Eliot odpověděl: „Dej mi číslo, za patnáct minut ti zavolám zpátky.“

„Ne,“ vyhrkl Saul.

Eliot se kousl do rtů. „Tak mi řekni, jakým způsobem se se mnou chceš spojit.“

„Musím zůstat v pohybu. Vy dejte číslo mně.“

„Počkej deset vteřin.“ Eliot sáhl do kapsy saka a vytáhl pero a malý zápisník. Napsal číslo, o němž věděl, že jej Saul zná z paměti.

967-876-9988

Pod to napsal číslo telefonního automatu, o němž věděl, že odposloucháván není.

703-338-9022

Spodní číslo odečetl od horního.

264-538-0966

Výsledek přečetl Saulovi.

Saul naopak toto číslo odečte od čísla, které si zapamatoval.

967-876-9988

– 264-538-0966

703-338-9022

Obdržel tak číslo telefonního automatu, který chtěl Eliot použít. „Za třicet minut,“ procedil Saul úsečně.

Eliot uslyšel cvaknutí, jak Saul zavěsil. Sám odložil sluchátko. Byl velmi rozrušený a přinutil se počkat, dokud se nebude opět plně ovládat. To, že Saul trval na tom, že zavolá Eliotovi a nikoli naopak, bylo neočekávané, ale ne katastrofální. Tak či onak by Eliot musel odejít a použít bezpečný telefonní automat. Ale kdyby mu byl Saul dal vlastní telefonní číslo, mohl by na základě toho zjistit, odkud volá. Pak by na to místo mohl vyslat úderný tým.

Teď musel vymyslet jiný způsob. Soustředil se na své růže a přikývl, když jej napadlo řešení.

Pohlédl na hodinky a překvapeně si uvědomil, že od té doby, co Saul zavěsil, uběhlo již deset minut. Stále však měl dost času dojet k telefonnímu automatu nedaleko místní samoobsluhy. O půlnoci nehrozilo nebezpečí, že by jej někdo viděl.

Nejprve však musí co nejrychleji vybavit ještě jeden telefonát, aby mohl nastražit past. Bude mu stačit minuta, aby předal potřebné instrukce. Pak počká, až se s ním Saul znovu spojí.

I když jeho rozhodnutí bylo konečné, přesto, když zhasl světla ve skleníku, na chvíli zaváhal. Stál ve tmě a přemýšlel o tom, že Saulovy schopnosti jsou tak vynikající, že je škoda ho zlikvidovat. Ovšem, na druhé straně, Eliotovi byla podřízena spousta prvotřídních mužů. Pokud jeden z nich odejde, zase tak moc na tom záležet nebude, uvážíme-li, co všechno je v sázce.

Ale znepokojovalo ho ještě něco jiného. Způsob, jakým Saul unikl z pasti nastražené v Atlantic City. Co když je Saul ještě lepší, než si Eliot myslí?

13

Kuželna duněla rachotem valících se koulí a padajících kuželek. Pouze jedna třetina drah byla obsazena. ‚Rického autosoučástky‘ vedly se značným náskokem nad ‚Prvotřídními tlumiči‘.

Saul usedl na otáčecí stoličku a natočil se tak, že měl pult bufetu za zády. Snažil se působit dojmem, že je zcela zaujat hrou, ale ve skutečnosti si pozorně prohlížel vchod do kuželny.

Vyhýbej se ulici – příliš velké riziko, že tě někdo zahlédne. Vyber si veřejně přístupné prostory – nebudou tě otravovat policajti. Najdi si místo, které není narváno lidmi – potřebuješ manévrovací prostor. A nezapomeň na únikovou cestu – služební vchod za pultem.

„Ještě jednou?“ zeptala se číšnice za ním.

Otočil se k unavené ženě v pomačkané uniformě. Držela konvici plnou kávy. „Ne, děkuji. Obávám se, že můj přítel už nepříjde.“

„Zavíráme.“ Mrkla na hodiny nad pultem. „Za pět minut.“

„Co jsem dlužen?“

„Osmdesát centů.“

Dal jí dolar. „Drobné si nechte. Měl bych asi zavolat a zjistit, co se mému kámošovi stalo.“

„Támhle,“ ukázala na telefonní automat na zdi vedle prosklené vitríny s koulemi na prodej.

Saul nasadil úsměv, o němž doufal, že bude dostatečně přesvědčivý, aby zakryl jeho vzrušení. Zvedl se a kráčel k automatu. Řekl Eliotovi, že zavolá za půl hodiny. Na minutu přesně vložil minci do šterbiny a stiskl tlačítko ústředny. Řekl operátorce číslo, které mu dal Eliot. Podle předčísli se jednalo o Virginii. Příslušný telefonní automat bude asi nedaleko městečka Falls Church, kde Eliot bydlí. Za půl hodiny by stejně moc daleko nedojel.

Dívka v ústředně řekla Saulovi obnos, který bude muset zaplatit za tříminutový hovor. Vložil příslušnou částku a naslouchal cinkotu doprovázející pád mincí šterbinou. Pak se ozval vyzváněcí tón.

Eliot odpověděl rychle. „Ano?“

I když tyto telefony nemohly být odposlouchávány, přesto mohla zůstat na příjmu dívka v ústředně a jejich rozhovor vyslechnout. Saul proto hovořil nepřímou a rychle vysvětloval, co se stalo. „Naši přátelé z Izraele,“ uzavřel. „Poznal jsem jejich styl. Nechtějí, abych dal pracoval pro náš časopis. Proč?“

„Zeptám se šéfredaktora. Bude to asi zmatek v účtárně.“

„Má to něco společného s posledním článkem, který jsem odevzdal. Jeden z mých informátorů na mě naléhal, abych už další nepsal.“

„Možná si myslel, že pracuješ pro konkurenční časopis.“

„Taky je možné, že pro konkurenci pracuje on.“

„I to je pravděpodobné. V oboru je velká konkurence,“ odpovéděl Eliot.

„Jde o krk. Potřebuju nějaké sociální jistoty.“

„A samozřejmě i zdravotní pojištění. Souhlasím a vím, kam si můžeš jít odpočinout. Je to zotavovna určená pro naše manažery.“

„Doufám, že to není daleko. Už je pozdě a nemám auto. Ještě mě někdo přepadne.“

„Nedaleko je hotel.“ Eliot sdělil Saulovi adresu, samozřejmě kódovaně. „Všechno zařídím. Pokoj bude rezervován na tvé jméno. Jistěže mě to znervózňuje. Cítím s tebou. Pokusím se zjistit, proč se na tebe zlobí.“

„Budte tak laskav. Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout.“

„K tomu tady přece otcové jsou.“

Saul odložil sluchátko do vidlice. Celou dobu sledoval vchod do kuželný. Ozvalo se dunění koule a rachot padajících kuželek. Spoluhráči propukli v smích. Za otevřenými dveřmi s označením KANCELÁŘ nějaký plešatec cvakl několika vypínači na zdi. Světla ztemněla.

„Zavíráme!“ vyhlásila servírka.

Saul vyhlédl prosklenými dveřmi na parkoviště. Obloukové lampy venku oslnivě zářily. Za nimi se rýsovaly stíny. Neměl na vybranou. S mrazením v zádech vyrazil přes parkoviště.

14

Z temnoty na rohu opuštěného domovního bloku uviděl svůj cíl. Hotel. Eliot řekl, že mu bude rezervovat pokoj, ale Saula nenapadlo, že by to myslel doslova. Byl to povedený žert. Saul se téměř rozesmál.

Jediné světlo, které v ulici svítilo, byl zářící neónový nápis nad špinavými betonovými schody, vedoucími k polorozpadlé dřevěné stavbě.

HOTEL –AYFARE

Saula napadlo, že písmeno, které v nápisu nesvítí, může být M nebo W. Mayfare. Wayfare. Na tom, jak se hotel opravdu jmenuje, vůbec nezáleželo. Důležité bylo, že jedno z písmen chybělo, což byl pro Saula signál, že všechno je připraveno a místo bezpečné. Kdyby svítila všechna písmena, znamenalo by to varování, že se má držet stranou.

Pozorně si prohlížel okolí. Nikoho neviděl, a tak se pustil přes ulici. Nacházel se ve velmi chudé a zanedbané čtvrti. Rozbitá okna, hromady odpadků. Činžáky vypadaly opuštěné. Vynikající. V takovém prostředí ani osamělý chodec ve tři hodiny ráno nevzbudí pozornost. Žádné policejní hlídce nestálo za to kontrolovat tuto čtvrť. Nehrozilo, že by jej někdo zastavil a vyptával se, kam jde a co vůbec v tuto hodinu pohledává venku. Místní usedlíci se určitě starají jen o své věci.

Zvuk kroků se nesl pustou ulicí. Nechtěl riskovat, a proto si nezastavil taxík. Raději urazil celou vzdálenost pěšky, i když to znamenalo pár hodin chůze. Únavou mu dřevěněly nohy a celé tělo měl ztuhlé. Pozorně si kryl záda. Často obešel blok, aby zkontroloval, zda za sebou nemá stín. Nikoho neviděl. To však neznamenalo, že zde opravdu nikdo není.

Ale brzy už na tom nebude záležet. Už je skoro doma.

Blížil se k hotelu. Neónový nápis mu rostl před očima. Vzdor chladivé noci mu po zádech stékal pot. Pod tlustým vlněným rolákem měl neprůstřelnou vestu, kterou po splnění každého úkolu vždy pár dní nosil. Ruce měl prokřehlé. Potlačil nutkání rozběhnout se.

Znovu se rozhlédl. Nikde nikdo.

Přicházel k hotelu z protější strany ulice. Měl sto chutíobejít celý blok, aby prozkoumal okolí a ujistit se, že všechno je tak, jak má být. Ale protože žádný protivník nemohl vědět, že zamíří zrovna sem, usoudil, že další obranný manévr je zbytečný. Nutně si potřeboval odpočinout, pročistit mozek a zjistit, proč na něj někdo pořádá štvanici.

Eliot se o něj postará.

Překročil obručník a vydal se přes ulici. Omšelý pochybný hotel nabízel ztemnělá okna. Stačí projít vchodem, za nímž by měla čekat trocha pohodlí, jídla a nějakého pití, které pro něj připraví členové záchranného týmu. Ti mu také zajistí bezpečí.

Srdce mu bušilo jako splašené, ale přesto kráčel pevným krokem. Všiml si nepravidelných mezer mezi prkny dřevěných dveří.

Přesto cítil určitý neklid.

Předepsaný postup. Eliot vždycky zdůrazňoval, že bez ohledu na okolnosti je třeba předepsaný postup bezpodmínečně dodržovat. Jedině tak může člověk přežít. Vždycky nejprve obejděte místo, kam máte namířeno. Prozkoumejte okolí. Udělejte všechno pro to, abyste si mohli být opravdu jisti.

Vedl ho instinkt. Otočil se jako na obrtlíku a vracel se na chodník, odkud právě sešel. Celou cestu se usilovně snažil zjistit, zda jej někdo nesleduje. Ačkoli byl přesvědčen, že tomu tak není, tato nenadálá změna směru mohla jeho stín zmást natolik, že by udělal chybu, kterou by se prozradil.

Nečekaný úder jej odhodil stranou. Účinek byl omračující. Kulka, kterou našťěstí zadržela neprůstřelná vesta, ho zasáhla do levé strany hrudníku v blízkosti srdce. Zlomek vteřiny nechápal, co se děje. Pak mu to došlo. Někdo na něj vystřelil. Tlumič. Zalapal po vzduchu. Úder byl tak silný, že mu vyrazil dech.

Viděl jen rozmazaně. Vrhł se k zemi. Ztlumil dopad rukama a skulil se k odtokovému žlábků vedle obrubníku. Kulka přišla odněkud shora, z budovy naproti hotelu. Neprůstřelná vesta ji měla zastavit. Proč tedy krvácí?

Celý zmatený se zvedl a v hlubokém předklonu klopýtal přes chodník posetý odpadky. Hrudník měl v jednom ohni. Prudce zabočil do temné uličky a přitiskl se ke zdi. Pátravě hleděl do tmy. Před očima mu tančily stíny, ale na druhém konci průchodu se rýsovala širší ulice, rovnoběžná s tou, na níž stál hotel. Nemohl si však dovolit tam zamířit. Pokud jej někdo sledoval, muselo jich být více. Někdo určitě stojí v záloze. Další členové vražedného komanda mají jistě okolní ulice pod dohledem. V okamžiku, kdy by se vynořil z uličky, spustili by na něj palbu a s největší pravděpodobností by mířili na hlavu nebo na krk. Dostal by se tak do smrtící pasti.

Proplížil se kolem požárního východu. Do nosu jej udeřil pach přeplněných popelnic. U vstupu do průchodu se rýsovala silueta muže, osvětlená zezadu neónovým nápisem

hotelu. Jeho kroky se výhrůžně ozývaly v mrtvém tichu. Muž se pohyboval s pokrčenými koleny, nahrbený. V ruce držel malou automatickou pistoli s tlumičem na hlavní.

Mossad, napadlo opět Saula. Právě pro příslušníky této organizace bylo charakteristické došlapování na celá chodidla a zdánlivě neohrabané nahrbení, díky němuž dokázal útočník udržet rovnováhu i v případě, že byl těžce zraněn. On sám byl vytrénován, aby se tímto způsobem pohyboval.

Útočník vstoupil do uličky a přitiskl se k temné zdi. Kousek po kousku se posunoval kupředu, ale jeho pohyb byl tak pomalý, že splýval s nočním temnotou.

Má se na pozoru, konstatoval Saul v duchu. Neví, jestli jsem při pádu svou zbraň upustil, nebo ne. Bude mu trvat dlouho, než se přiblíží.

Saul se otočil a zahleděl se k druhému konci uličky. Objevila se druhá postava. Z pasti nebylo úniku.

Ale nějak se odsud dostat musí. Požární schodiště, to ne – jakmile by na ně vstoupil, okamžitě by si ho všimli a zahájili palbu. Cítil, jak nebezpečí každou vteřinou vzrůstá.

Co dveře pod požárním žebříkem? Opatrně k nim přistoupil a zkusil vzít za kliku, ale byly zamčené. Loktem rozbil okno vedle dveří. Věděl, že hluk rozsypaného skla okamžitě přivábí pozornost lovců. Odrazil se a proskočil oknem. Cítil, jak mu ostré střepy trhají sako. Rukávy mu okamžitě prosákly krví. Při odrazu mu podklouzly podrážky a hrudí narazil na dřevěný rám. Bolest jím projela až do morku kostí. Zavrával a upadl na podlahu. Obklopovala jej tma. Musím vydržet ještě chvílku, pomyslel si. Muži v hotelu mi jistě vyrazí na pomoc. Musím zůstat naživu, dokud se sem nedostanou.

Po čtyřech lezl kupředu, až narazil na zábradlí, kterého si v temnotě nevšiml. Znovu se uhodil do prsou. Po tváři mu stékal studený pot. Rukama šmátral kolem sebe a objevil dvojí schodiště. Jedno vedlo nahoru, druhé do sklepa. Potlačil zasténání a vrával směřem nahoru. Chodba nesnesitelně páchla močí. Doplazil se k odpočívadlu, popolezl ještě kousek a narazil hlavou na paprskovité kolo dětského kočárku.

Rukama zalitýma krví jej natočil a dostřel k okraji schodiště. Kolečka nepříjemně vrzala. Ztuhl. Musí být naprosto zticha. Obdélníkem rozbitého okna zahlédl plížíci se stín.

Dokázal se vžít do pocitů svých pronásledovatelů. Jediným vstupem do budovy bylo rozbité okno, ale toto okno mohlo být současně pastí.

Stín se zastavil. Saul však byl zraněn, byl na útěku. Stín, který jej pronásledoval, mohl být sebevědomější.

A taky byl. S ohromující rychlostí se jeho pronásledovatel vrhl kupředu a proskočil oknem. Žuchl sebou na podlahu, rychle se překulil a zastavil se v temném rohu místnosti.

Zabiják také najde dvojí schodiště. Vydá se nahoru, nebo dolů? Kudy Saul vlastně zmizel? Pravidlem bylo utíkat nahoru. Vyvýšené místo se lépe brání. Vrah se však bude muset rozhodnout. Musí vyřešit otázku, zda se Saul konvečně přidržel nepsaných pravidel, nebo naopak zamířil do sklepa v naději, že zmate své nepřátele. Bude si muset v duchu hodit mincí.

Celý činžák byl ponořen do hlubokého ticha. Vtom střelec zcela nečekaně vyrazil schodištěm vzhůru. Saul postrčil kočárek dolů ze schodů a současně svého pronásledovatele udeřil do tváře. Slyšel, jak kočárek rachotí, a spíše vy cítil než viděl, jak střelec před ním uhýbá a zakopává. Saul skočil dolů. Prudce vykopl a cítil, že zabijákova čelist úder nevydržela.

Zaslechl zoufalé zasténání a popadl střelce za svetr. Jednou rukou jej strhl k zemi a druhou vyrazil přímo proti jeho hrdlu. Hrtan hlasitě praskl. Zabiják klesl v křečích k zemi a dusil se. Pistole mu vypadla z ruky.

Saul se bolestech sehnul a horečně po ní hmatal. Tady je. Uchopil pažbu. Zdála se mu povědomá. Přesně zapadla do dlaně. Tuhle zbraň měl v rukou mnohokrát – beretta s dostatečně dlouhou hlavní, aby se na ni dal připojit tlumič. Na zakázku vyrobená dvaadvacítká, tak dokonale upravená, že co se jí nedostávalo na síle, získávala na přesnosti. Ruční zbraň, jakou často používá právě Mossad – další navštívenka.

Vyhlédl rozbitým oknem. Mezi stíny zahlédl druhého střelce blížícího se uličkou. Saul stiskl spoušť. Jednou, podruhé, potřetí. Ruka mu šhubala zpětným rázem. Stále střílel, i když protivník už klesl k zemi a těžce zvracel.

Opřel se o zeď ve snaze udržet rovnováhu. Nedaleko jsou určitě další lovci, to musí předpokládat. Jeho přežití závisí na schopnosti předvídat. Musí vypadnout. Rychle spěchal po schodech do vyššího patra.

V jednom z bytů zaplakalo dítě. Doběhl až na vrchol schodiště, rozrazil kovové dveře a přikrčen vystoupil na střechu. Pistolí postupně mířil na komíny klimatizace, šňůry na prádlo, potrubí, televizní antény. Nikde nikdo. Pohyb. Držel se ve stínu a opatrně se připlížil k okraji. Pod sebou zahlédl nižší stříšku. Seskočil a bolestí se musel kousnout do rtů, aby nevykřikl. Nad hlavou se mu chladně třpytily hvězdy.

Došel k okraji stříšky. Vedlejší budova byla příliš daleko, aby se na ni dalo přeskočit. Rozhlédl se kolem. Ze střechy vyčnívala obdélníková nástavba. Přistoupil k ní, otevřel dveře a hleděl do temnoty schodiště. Dobrý bože, tak strašná bolest!

Sestoupil o patro níž, pak další a ještě další. Konečně přízemí. Upřeně hleděl k východu. Možná tam někdo čeká, ale musí riskovat. Ulice byla temná. Vyklouzl ven. Zadržel dech a pomalu postupoval po chodníku. Nikdo nestřílel, nikdo se na něj nevrhl.

Dokázal to. Ale kam se teď poděje? Neměl ponětí, jak vážné je jeho zranění. Nemůže se tady dlouho zdržovat, protože by ho brzy našli.

Pomyslel na hotel. Střelci mu odřízli cestu, snažili se mu zabránit dostat se do hotelu. Nechápal, proč mu nikdo nepřišel na pomoc. Vrahové měli nasazené tlumiče. Záchraný tým možná vůbec nezaregistroval, že se venku střílí.

Ale přesto – byl zasažen na ulici, těsně před hotelem. Záchraný tým se určitě musel dívat. Jak je tedy možné, že se nevyřítí ven, aby mu pomohli.

Protože nevěděli, kam zmizel. Nechtěli ohrozit utajení hotelu. Zůstali na místě v naději, že Saulovi se nakonec podaří se do hotelu dostat.

O kousek dál stál zrezivělý plymouth duster, zaparkovaný těsně u obrubníku. Omláčená kára byla jediné vozidlo v širokém okolí. Kdyby tak nebylo zamčené. Kdyby se mi tak povedlo ho nastartovat.

Kdyby.

Zkusil otevřít dveře. Šlo to. Klíčky v zapalování nebyly. Přes bodavou bolest v prsou se sklonil a šmátral pod palubní deskou. Konečně našel, co potřeboval. Spojil dva dráty. Auto nastartovalo.

Sevřel volant a sešlápl plyn. Auto zaburácelo a vyrazilo od chodníku. S rachotem zabočil za roh. Okolní domy viděl jen rozmazaně. Zdálo se mu, že ulice před ním uhýbá. Projel kolem dalšího rohu.

Před sebou uviděl hotel a zabočil k chodníku. Ve světle neónového nápisu nemohli pronásledovatelé použít dalekohledy pro noční vidění. Jejich čočky by světlo zesílily tak silně, že by střelec zůstal úplně oslepený.

Trhl sebou, když auto nadskočilo na obrubníku a drkotalo přes hrbolatý chodník. Zadní kola se svezla do smyku a zarazila se o špinavé schody. Prudce si otevřel ramenem. Auto stálo tak, že jej alespoň částečně krylo před střelami protivníků. Namáhavě se škrábal do schodů. Rozrazil dveře a vpadl dovnitř. Okamžitě se vrhl k podlaze a překulil se, vytasil pistoli a namířil do ulice.

Konečně je v hotelu. Konečně v bezpečí.

Ticho jej naplnilo úžasem. Kde je záchranný tým? Kde jsou všichni? Rozhlížel se kolem, ale spatřil jen temné šero. „Romulus!“ zakřičel.

Uslyšel ozvěnu, ale nikdo neodpověděl.

Pronikavým pachem prachu a plísň se plazil dál. Zdálo se, že vevnitř nikdo není. Zmateně propátral temnou chodbu. Nikde nikdo. Zkontroloval recepci a pokoje podél chodby. Neustále se díval směrem ke vchodu a snažil se zaslechnout, zda někdo nepřichází.

Hotel byl úplně prázdný. Pro jeho příchod nebylo vůbec nic připraveno. Žádný bezpečný úkryt. Kristepane, hotel byl

pouze v nadídem, které jej mělo nalákat do pasti! Nikdo nikdy nečekal, že by se mu povedlo dostat se dovnitř!

Pochopil, že muži, kteří zde čekali, mu opravdu vyrazili na proti. Ovšem ne proto, aby ho zachránili, ale proto, aby ho zlikvidovali. Teď jsou někde nablízku a snaží se ho najít. A auto před vchodem jim řekne, kde je.

Rozběhl se ke dveřím. Seběhl se schodů a zahlédl, jak zpoza rohu vystoupil střelec a namířil samopal s krátkou hlavní. Bezpochyby uzi.

Saul v běhu vypálil. Viděl, že střelec se chytil za rameno a zmizel za rohem.

Ve spěchu, s jakým dorazil k hotelu, se naštěstí ani nenamáhal, aby rozpojil dráty a vypnul motor dusteru. I dveře u řidiče zůstaly otevřené. Skočil dovnitř. Trhl řadicí pákou. Auto se zakvílením vyrazilo od chodníku. Zadní kola se protočila, ale to se už řítíl ulicí. Zarachotila salva. Zasáhla zadní okno a Saula zaplavily střepiny roztržitého skla. Prudce se sklonil a trhl volantem, aby se dostal z dráhy střel.

Od rohu činzáku před ním se odlepil další stín. Saul strhl automobil jeho směrem, přišlápl plyn až k podlaze a řítíl se vpřed. Deset metrů, pět. Střelec zamířil. Tři metry. Vraha na jedinou opustila odvaha. V panickém strachu odskočil ke vchodu do budovy.

Saul změnil směr. O vlásek minul požární hydrant. Prosvištěl kolem střelce a s rachotem se řítíl ulicí. Auto zasáhla další dávka.

Prosmýkl se křižovatkou, prudce odbočil a uháněl postranní uličkou. Mrkl do zpětného zrcátka, pohlédl dopředu, ale dalšího pronásledovatele nespatriřil.

Byl alespoň na chvíli v bezpečí. Ale ze střelné rány na prsou se mu řinula krev, stejně jako z loktů, které si zranil, když rozbil okno. Byl v bezpečí, ale na jak dlouho?

Potřeboval ujet co nejdál, ale přesto povolil plyn. Pokračoval předpisovou rychlostí. Na červenou poslušně zastavil. Stále krvácející, v ukradeném autě s rozbitým zadním sklem

a dírami po kulkách v karosérii si nemohl dovolit nechat se zastavit policejní hlídkou. Toho auta se musí zbavit.

A to co nejrychleji.

15

Projížděl kolem odpočívadla. Pozorně se zadíval na jasně osvětlenou čerpací stanici a restauraci. Dva kamióny, tři nákladáky. Pokračoval ještě půl kilometru a zabočil na tábořiště pro přívěsy. Půl páté ráno. V žádném z obytných přívěsů se nesvítilo. Zaparkoval na pruhu štěrku mezi dvěma automobily, zhasl reflektory a rozpojil dráty pod palubní deskou.

Bolest jím projížděla jako žhavý drát. Rozhlédl se kolem, ale jeho příjezdu nikdo nevěnoval pozornost. Utřel si mrazivý pot z čela. S vypětím sil si svlékl sako a přehrnul svetr přes hlavu. Nahmatal upínací pásy neprůstřelné vesty, škubl jimi a vestu si sundal. Eliot vždycky trval na dodržování předpisů. Po splnění úkolu musí každý učinit preventivní opatření a nosit neprůstřelnou vestu. Po splnění úkolu mohou nastat komplikace. Tyto osvědčené metody ti pomohou přežít.

Vesta byla dost neohrabaná. Byla vyrobená ze sedmi vrstev kevlaru – umělého vlákna pětikrát pevnějšího než ocel, téměř centimetr silná a vážila půl druhého kilogramu. Ale Saul byl mohutný, kostnatý a další vrstva pod oděvem vzbudila jen dojem, že je trochu při těle. Když hrál v kasinu, cítil se poměrně v bezpečí. Ačkoliv si z opatrnosti nevzal zbraň, doufal, že vesty si nikdo nevšimne. A jako už mnohokrát předtím, i teď mu síla zvyku zachránila život.

Ale kulka ho měla vlastně jen polechtat. V žádném případě neměla vestou proniknout, rozhodně ho neměla zranit. Zamračeně si osahával zakrvácený hrudník a snažil se nahmatat díru po střele. Místo toho našel samotnou kulku, zavrtanou přes půl centimetru hluboko a vyčnívající mezi dvěma žebry. Vesta ji sice ztlumila, ale nedokázala ji zastavit.

Zařal zuby a kulku vytáhl. Zhluboka dýchal a snažil se potlačit nucení na zvracení. Na vteřinu ho přemohl pocit, že se auto ve tmě rozhoupalo. Polkl žluč a houpání přestalo.

Znepokojeně kulku otřel. Nic nedávalo smysl. Neměla proniknout vestou. Kulka byla úzká, zahrocená, ale její špička měla být nárazem na vestu rozplácnutá.

Rozhodl se riskovat. Otevřel dveře a ve světle vnitřního osvětlení si kulku prohlížel. To, co uviděl, ho znepokojilo ještě více.

Kulka byla zelená. Byla potažená teflonem. Proto dokázala proniknout i neprůstřelnou vestou. Tyto speciální střely používají jen ty nejlépe vybavené špionážní služby, včetně Mossadu.

Prohlížel si tlumič nasazený na hlaveň beretty. Držení takového vybavení bylo nezákonné a bylo trestáno stejně jako vlastnictví samopalu nebo pancéřové pěsti. Většina agentů nechtěla riskovat, že je někdo s něčím podobným přistihne, ani se nepokoušeli koupit si tlumič na černém trhu. Místo toho si vyráběli své vlastní a používali k tomu součástek běžně dostupných v obchodech a na první pohled vypadajících úplně nevinně. V tomto případě si střelec pořídil trubku z umělé hmoty, dostatečně širokou, aby se dala nasadit na hlaveň beretty. Trubku pak naplnil kovovými podložkami střídajícími se s vrstvami skelné vaty. Podložky měly takový vnitřní průměr, aby jimi kulka bez obtíží prošla. Konec trubice byl zataven, aby podložky nevypadly, ale opět tak, aby nic nebránilo průchodu střely. Centimetr od konce byly do trubice vyvrtány tři dírky se závitem. Šroubky se pak upínal tlumič k hlavni. Seřadit podobné zařízení bylo otázkou několika minut. Stačilo zhruba na sedm výstřelů. Poté se schopnost tlumit zvuk rychle snižovala. Po použití se celé zařízení dalo velmi snadno rozebrat a zahodit a jednotlivé součásti v žádném případě nepřipomínaly účel, k jakému byly použity. Jednoduché. Tomuto postupu dával přednost právě Mossad.

Co se to sakra děje? Jak jeho protivníci věděli, že půjde zrovna do tohoto hotelu? On sám se to dozvěděl teprve před

pár hodinami. Otázkou již nebylo, zda ho někdo sledoval. Vraňové jeho pohyby předvídali. Vždyť na něj čekali.

Všechno zařizoval Eliot. Eliot musel někde udělat nějakou chybu. Možná použil odposlouchávání telefon.

Ale Eliot se nikdy žádných chyb nedopouští.

V tom případě musel někdo Eliota sledovat a vyslechnout jej pomocí směrového mikrofону.

Ale Eliot s něčím podobným počítá. Vždycky u sebe nosí rušičku, díky níž jsou směrové mikrofony k ničemu.

Možná je některý z Eliotových mužů dvojitém agentem. Ale pro koho pracuje? Pro Mossad?

Saul znovu přibouchl dvířka. Světlo zhaslo. Vytáhl kapesník a setřel si krev z prsou. Všude kolem tma. Byla mu zima a cítil se naprosto vyčerpaný.

Shody okolností neměl rád. Eliot ho poslal do Atlantic City, místa, které bylo naprosto neobvyklé, místa, kde se jej člen rozpuštěného týmu pokusil... Saul se náhle roztřásl. Byl to zase Eliot, kdo jej poslal do opuštěného hotelu, kde ho znovu někdo málem zlikvidoval.

Společný jmenovatel Eliot.

Ale to přece není možné! Že by ho Eliot – jeho nevlastní otec – nechal zabít?

Ne!

Saul si znovu natáhl rolák a vystoupil z vozu. Vsoukal se do saka. Pět hodin ráno – nebe na východě zešedlo.

Vyšel z tábořiště pro obytné přívěsy a zkroucen bolestí kráčel podél silnice. Dorazil k odpočívadlu. Přikrčil se ve stínu nákladáku a počkal, až řidič vyjde z restaurace.

Řidič sebou trhl, když Saula spatřil.

„Padesát babek, když mě svezete,“ nabídl Saul.

„To je proti předpisům. Copak nevidíš tabulku? Žádné sto-paře neberu, přišel bych o práci.“

„Stovku.“

„To tak, a až se nebudu dívat, něčím mě praštíš a tví kámoši mi pak seberou auták.“

„Dvě stovky.“

Řidič napřáhl prst. „Co ta krev? S někým ses porval nebo tě honí policajti.“

„Pořezal jsem se, když jsem se holil. Tři stovky.“

„Nejsem blázen. Mám ženu a děti.“

„Tak čtyři, ale výš už nejdu.“

„To je málo.“

„V tom případě si počkám na dalšího řidiče.“ – Saul zamířil k jinému nákladáku.

„Hej, kámo.“

Saul se otočil.

„Když mi nabízíš tolik prachů, tak ti fakt musí záležet na tom, abys odsud vypad.“

„Moje matka je nemocná.“

Řidič se zasmál. „Mý konto je taky nemocný, akorát jsem čekal, že nabídneš pět.“

„Tolik nemám.“

„Už jsi někdy byl v Atlantě?“

„Ne,“ zalhal Saul.

„Tak teď se tam podíváš.“ Řidič nastavil ruku. „Prachy.“

„Teď jen půlku.“

„To beru. V případě, že bys měl nějaký pitomý nápady, tak bych tě měl varovat. Byl jsem u mariňáků, ovládám karate.“

„Opravdu?“ Saul uznale pokývl.

„Vopří se o kapotu, ať tě můžu prohlédat. Doufám, že nenajdu nůž nebo bouchačku.“

Saul předtím sundal z pistole tlumič a zastrčil si malou berettu do trenýrek mezi nohy. Bylo to sice značně nepohodlné, ale ze zkušenosti věděl, že aby někdo našel takto ukrytou zbraň, musel by ho vysvléci donaha. Řidič mu asi ohmatá boky, sjede dolů po nohou a vnitřní stranou zase nahoru, maximálně ještě zkusí rukávy. Ale Saul pochyboval, že by mu sáhl do rozkroku nebo za trenýrky. Kdyby se o to pokusil...

„Všechno, co najdete, je čtyři sta dolarů,“ řekl mu Saul. „Jestli po mně v Atlantě náhodou půjdou policajti, budu vědět, kdo za to může. Zatelefonuju vašemu šéfovi a řeknu mu o naší domluvě. Pomyšlení na to, že přijdete o práci, mě bude hřát u srdce.“

„Copak se takhle mluví s kámošem?“ Řidič se zazubil. Jak Saul očekával, tělesná prohlídka byla velmi amatérská.

Nákladák se řítíl dálnicí. Venku se pomalu rozjasňovalo a Saul předstíral, že spí. V myšlenkách se neustále vracel k poslednímu událostem. Stále musel myslet na Eliota. Někde se stala strašná chyba. Ale přece nemůže být stále na útěku. Nemůže se navěky skrývat.

Pročpak by mě chtěl Eliot zabít? Proč Mossad?

Jedno bylo jisté – potřeboval pomoc. Ale komu může ještě věřit?

Předním sklem pronikly první paprsky slunce.

Přítiskl si ruku na zraněný hrudník. Potil se. Horečka jím lomcovala. Myslel na Chrise, svého nevlastního bratra.

Krycí jméno Remus.

Měsíční chrám

1

Vysokému bělochovi, který se prodíral vlnícím se zástupem orientálců na Silom Road, naplněné pronikavým hlukem, se nějakým záhadným způsobem dařilo zůstat nenápadným. Pohyboval se velmi cílevědomě. Hladce proplouval davem a splýval s rytmem ulice. Než si jej někdo stačil všimnout, byl dávno ten tam. Nezkušený pozorovatel neměl šanci uhádnout jeho národnost. Mohl to být Francouz nebo Angličan. Možná i Němec. Měl hnědé vlasy, ale bylo již těžko říci, zda tmavě hnědé nebo světlé. Oči měl hnědé, ale při jistém úhlu pohledu se zdály být modré, tu zase zelené. Tvář měl oválnou, a přesto hranatou. Nebyl hubený, ale silný také ne. Nenápadné sako, košile a kalhoty neutrální barvy. Mezi třicítkou a čtyřicítkou. Možná starší, možná mladší. Neměl vousy ani viditelné jizvy. Jen v jednom byl výjimečný – zdálo se, že je neviditelný.

Ve skutečnosti byl Američan. Ačkoliv cestoval pod mnoha pseudonymy, jeho skutečné jméno bylo Chris Kilmoonie. Bylo mu šestatřicet. Jizvy zakryla plastická chirurgie. Prodělal několik operací, které změnily jeho vzhled. Ze všech oděvních součástí odstranil značky výrobce. Pod podšívku saka měl zašito pět tisíc dolarů v bankovkách různých států. Zbytek patnáctitisícového pohotovostního fondu převedl na zlato a drahokamy – hodinky značky Rolex z osmnáctikarátového zlata a drahocenný náhrdelník, který nosil pod tíllem, aby ho nebylo vidět. Musel cestovat co nejrychleji ze země do země a nemohl si dovolit být závislý na úředních hodinách bank. S tím, že by jej náhodný zloděj mohl okrást, si starosti nedělal.

Pod sakem na zádech za opaskem nosil automatickou pistoli Mauser HSc ráže 7,65 mm. Ale spíše než ukrytá zbraň odrazovaly případného útočníka Chrisovy oči. Hluboko pod duhovkami proměnlivé barvy varovně číhalo smělé odhodlání, díky němuž se mu každý raději zdaleka vyhnul.

Uprostřed ulice se Chris na chvíli zastavil mezi dvěma stánky pod bambusovými stříškami, jejichž majitelé se vzájemně překřikovali, mávající pěkně vypracovanými papírovými draky, hedvábnými šátky a soškami z týkového dřeva. Stroze odbyl pouličního prodavače, který mu nabízel kousek smažené opice, a přes kakofonii chodců, cyklistů a rachotících mopedů se zahleděl na malý dvoupatrový kostelík se špičatou stříškou, porostlý popínavou révou. Stál mezi hotelem Oriental a budovou mise. K zadní stěně kostelíku přiléhal dvoupatrový bungalov – asi fara. Za ní hřbitov a pak pepřovníková zahrada, která se svažovala k bahnité řece zamořené krokodýly. Rýžová pole na druhém břehu řeky splývala s džunglí. Co jej však nejvíce zajímalo, bylo dva metry vysoké zašlé skleněné okno pod věžičkou kostela. Věděl, že před mnoha lety jedna z třiceticentimetrových skleněných tabulek za bouře praskla. Protože tato farnost obhospodařující Sawang Kaniwat, starou čtvrt Bangkoku, byla chudobná, byl kousek skla – připomínající dorůstající měsíc – nahrazen plátkem pochromované oceli, který někdo našel na ulici. Kovovému půlměsíci, jasně viditelnému pod věžičkou kostela, vděčil tento boží příbytek za svou předzívku: Měsíční chrám.

Chris také věděl, že na základě požadavků KGB byl tento kostelík v roce 1959 upraven na bezpečný dům – součást Abé-lardovy sankce. Mohli jej využívat agenti kterékoliv zpravodajské služby bez ohledu na to, k jakému táboru jejich mateřská země náležela. Chris počkal na mezeru v hustém provozu a přeběhl ulici. Věděl, že z okolních budov jej sledují agenti nejružnějších špiónážních služeb. Nevadilo mu to. V kostele a na přilehlém pozemku měl zaručenou nedotknutelnost.

Otevřel rozviklanou dřevěnou branku a vydal se blátivou, štěrkem vysypanou pěšinkou kolem kostela. Vzadu už hluk

z ulice nebyl zdaleka tak hlasitý. Košile se mu potom lepila k tělu. Bylo pětatřicet ve stínu a vzduch byl strašně vlhký. Ačkoliv do začátku období dešťů zbýval dobrý měsíc, nad džunglí se hrozivě kupily těžké černé mraky.

Vyšel po rozvrzaných schodech z nenatřených prken a zaklepal na dveře fary. Otevřel mu orientální služebník. Chris ho thajsky požádal, zda může navštívit kněze. Uběhla minuta. Starý kněz vyšel na zápraží a pozorně si Chrise prohlížel.

Chris řekl něco, co znělo jako „Aje ba.“

V thajštině jsou tato slova vlastně nadávkou označující někoho za velkou špinavou opici. Ale také znamenají partyzánskou válku. Tato dvě slova stačila, aby Chris získal v kostele azyl.

Kněz o krok ustoupil a přikývl.

Chris vešel a přimhouřil oči, než se jeho zrak přizpůsobil stínům v chodbě. Ucítil pepř.

„Hovoříte...?“

„Anglicky,“ odpověděl Chris.

„Znáte naše pravidla?“

„Ano, už jsem tady jednou byl.“

„Nevzpomínám si.“

„V roce 1965.“

„Pořád si nemohu...“

„Tehdy jsem vypadal jinak. Měl jsem rozmlácenou tvář.“

Starý kněz zaváhal. „Prasklé slepé střevo, zlomený obratel.“

Chris přikývl.

„Už si vzpomínám,“ řekl starý muž. „Všechna čest vaší agentuře. Její chirurgové odvedli perfektní práci.“

Chris čekal.

„Ale jistě tady nejste proto, abyste vzpomínal na staré časy,“ pokračoval kněz. „Pojďte, můžeme si promluvit v mé kanceláři.“ Otevřel dveře na levé straně chodby a vstoupil do místnosti.

Chris ho následoval. Pročetl si starcovy záznamy a věděl, že otci Gabrielu Janinovi je dvaasedmdesát let. Tvář mu pokrývalo bílé strniště, stejně neuspořádané jako krátce přistřižené

šedivé štětiny na hlavě. Byl kost a kůže, shrbený a vrásčitý. Jeho plesnivá kněžská komže už dávno pozbyla jakéhokoliv tvaru. Pod ní měl špinavé plandavé kalhoty a na nohou zablácené plátěnky. Jeho věk a zanedbaný vzhled však byly zavádějící. V roce 1929 vstoupil do francouzské cizinecké legie a odsloužil si pět let. Neustálé provokace a potyčky, z nichž vždy vyvázl se zdravou kůží, jej však otrávil natolik, že v roce 1935 svlékl uniformu, vstoupil do cisterciáckého kláštera v Citeaux a stal se mnichem. O čtyři roky později řád opustil a po celou válku se snažil stát se misionářem. Po válce byl přeložen do Saigonu. V roce 1954 byl znovu přeložen, tentokrát do Bangkoku. V roce 1959 ho KGB vydíráním donutila – pod pohrůžkou, že odhalí jeho přílišnou zálibu v mladých thajských dívkách –, aby se stal domovníkem v jednom z mezinárodně uznávaných bezpečných domů. Chris dobře věděl, že kněz byl v zájmu ochrany svých hostů připraven i zabít.

Místnost honosně označená jako kancelář byla úzká, špinavá, zatuchle páchnoucí díra. Kněz zavřel dveře. „Chtěl byste nějaké občerstvení? Třeba čaj, nebo...?“

Chris zavrtěl hlavou.

Kněz lhostejně pokrčil rameny a usedl k psacímu stolu. Na zahradě za oknem zpívali ptáci.

„Co pro vás mohu udělat?“

„Otče...,“ promluvil Chris tlumeným hlasem, jako by se chystal ke zpovědi. „Potřebuji, abyste mi sehnal jméno nějakého zubaře, který by mi vytrhal všechny zuby a nikde se o tom nešířil.“

Otec Janin znepokojeně vzhlédl.

„Co se děje?“

„Vaše skvělá organizace přece tuto informaci nepotřebuje,“ odpověděl stařec, „má své vlastní zubaře.“

„Já však potřebuji vašeho.“

Kněz se zamračil a naklonil k Chrisovi. „O co vám vlastně jde? Proč jste přišel zrovna sem? Promiňte mi mou nechápavost. Poškodil ten zubař někoho nebo zničil něčí krytí? Oplácíte někomu laskavost tím, že jej chcete odstranit.“

„Žádné splácení dluhů,“ ujistil Chris. „Mí zaměstnavatelé si dělají starosti, protože někdo z agentury vynáší informace. Občas musíme používat zdroje mimo organizaci.“

Otec Janin se zamyslel. Stále se mračil, ale nakonec přikývl. „Chápu, ale přesto...“ Prsty vyfukával na desku stolu nějaký pochod.

„Pro případ, že byste si mě chtěl prověřit, mé krycí jméno je Remus.“

Kněz přestal bubnovat. „Pak je to v pořádku. Jestliže zůstanete na noc, udělám všechno pro to, abych vám mohl do rána odpovědět.“

I to už bude pozdě, pomyslel si Chris.

2

Seděl v jídelně za stolem a pojídal thajskou specialitu – kuře s nudlemi hustě posypané pepřem. Do očí mu vhrkly slzy a ústa měl v jednom ohni. Pozvedl sklenku se zteplalou kolou a vyhlédl z okna. Mraky se dostaly až nad město a venku hustě přšelo. Jako by někdo rozléval roztavené olovo. Náhrobky na hřbitově už vůbec nebylo vidět.

Neochota otce Janina ho znepokojovala. S jistotou věděl, že v této chvíli kněz žhaví telefony a ověřuje si jeho pozadí. Telefon samozřejmě nebude odposloucháván a koneckonců ani celý dům. Toto místo stálo na neutrální půdě. Každý, kdo by narušil jeho nedotknutelnost, by byl vyloučen ze své organizace, štván zpravodajskými službami celého světa a nakonec zlikvidován.

Přesto cítil Chris znepokojení. Jakmile se agentura dozví, kde vlastně je, místní rezident bude chtít vědět proč. Spojí se s nadřízenými. Protože krycí jména skrývala v prvních dvou písmenech kódové označení místa působení (například AM znamenalo Kubu, a tudíž operace označená ‚Amalgam‘ byla

krycím jménem akce probíhající na tomto ostrově) nebo i jiné údaje, nadřízený místního rezidenta si ověří, že první dvě písmena slova Remus, Chrisova pseudonymu, znamenají, že Chris podléhá pouze velitelsství v Langley ve Virginii, jmenovitě Eliotovi. Ten se brzy dozví, že Chris neočekávaně přijel do bezpečného domu v Bangkoku. A protože mu nikdy nepřikázal, aby tam jel, začne si lámat hlavu a pátrat po příčině.

A to byl problém. Chris si nepřál, aby jej Eliot sledoval. Chtěl ho ušetřit žalu nebo alespoň případných rozpaků nad tím, co se chystal udělat.

Snažil se zakrýt svou netrpělivost. Při nejbližší možné příležitosti zajde za knězem a dostane z něj jméno zubaře.

Duchem nepřítomný se odvrátil od skličujícího deště za oknem. Utřel si pot stékající do očí a s otevřenou pusou zíral na muže, kterého naposledy viděl před sedmnácti lety.

Ten muž, Číňan, právě vstoupil do jídelny. Štíhlý, elegantní, kulatá tvář nad bezvadným oblekem barvy khaki, jehož sako měl upnuto až k límci po vzoru Mao Ce-Tunga. Podle mladistvého obličejce a černých vlasů by mu nikdo nehádal dvaasedesát.

Muž se jmenoval Chin Ken Chan. IQ 180. Kromě čínštiny hovořil plynně rusky, francouzsky a anglicky. Chris o něm věděl hodně. Byl to pozoruhodně vzdělaný člověk. Upozornil na sebe již v misionářské škole a od roku 1939 až do konce války studoval na Merton College na univerzitě v Oxfordu. Mezi ox-fordskými a cambridgeskými intelektuály byly v té době velmi populární komunistické myšlenky a Chan snadno jejich vlivu podlehl. Není divu, že se ho ruskému špionovi Guy Burgessovi podařilo zlákat, aby se po válce připojil k Mao Ce-Tungovi a pomohl mu vybudovat novou Čínu. Chan byl homosexuál, a proto to v čínské zpravodajské službě nedotáhl dál než na plukovníka, ale přesto si jej velmi cenili. Byl idealista oddaný maoismu a přes svůj křehký vzhled patřil k nejschopnějším popravčím, zejména s garotou.

Chan na Chrise chladně pohlédl a zamířil k vedlejšímu stolu. Prkenně se usadil, sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl vlastní jídelní tyčinky.

Chris potlačil překvapení, dožvýkal sousto a polkl. „Sněžný leopard.“

Chan zvedl hlavu.

„Copak Sněžnému leopardovi nechybí Hluboký sníh?“

Chan netrpělivě přikývl. „Hluboký sníh jsme tady na Východě měli naposledy před třinácti lety.“

„Já bych spíš myslel, že to bylo před sedmnácti lety. Zdá se mi, že tehdy sněžilo, zejména v Laosu.“

Chan se usmál laskavým úsměvem. „Ve sněhu se tam tehdy pohybovali jen dva Američané. Mám dojem, že to byli bratři, nikoli však rodni.“

„A jeden z nich je ti navěky zavázán.“

„Chris?“ zeptal se Chan.

Chris se staženým hrdlem přikývl. „Jsem rád, že tě zase vidím, Chane.“

Srdce se mu radostí rozbušilo. Usmál se a vstal ze židle. Přistoupili k sobě a objali se.

3

Otec Janin cítil neurčitý strach. V okamžiku, kdy služebník zavedl Američana do jídelny, popadl telefon a rychle vytočil číslo.

„Remus,“ řekl do sluchátka.

Zavěsil, naráz vypil sklenku brandy, svařtil obočí a čekal.

Neměl rád shody okolností. Před dvěma dny přijal do svého útulku jistého Rusa, Josefa Malenova, člena KGB a šéfa ruské větve obchodní stezky, po níž do jihovýchodní Asie proudilo opium. Malenov zůstával ve svém pokoji, kam mu kněz podle dohody denně dodával 300 miligramů uklidňujícího prostředku dilantinu, kterým si Rus snažil vyléčit vysoký krevní tlak a pocuchané nervy, projevující se občasnými zuřivými výbuchy. Léčba zabírala.

Včera poskytl kněz azyl agentovi komunistické Číny, plukovníku Chin Ken Chanovi. Informátoři knězi řekli, že se tam Chan má setkat s Rusem a případně se stát dvojitém agentem v žoldu KGB. Podobné dohody zase nebyly tak neobvyklé. V Abélardově bezpečném domě se často setkávali agenti zneprátelených zpravodajských služeb a využívali výhody neutrální půdy k výměně informací a někdy i k přeběhnutí. Kněz však nevěřil, že by Číňanovým záměrem bylo právě toto. Věděl, že komunistické Číně leží ruský obchod s opiem v žaludku – částečně proto, že nesnášeli ruské vměšování do dění v této oblasti, částečně proto, že byli přesvědčeni, že opium podkopává charaktery místních obyvatel. Bylo tedy málo pravděpodobné, že by Chan, který po mnoho let ze všech sil stavěl hráz proudu ruského opia, najednou přeběhl na druhou stranu – přímo k člověku, který měl pašování na starosti.

No a dnes přijel ten Američan. Jeho žádost o jméno zubaře, který by vytrhal zuby a zachoval mlčení, mohla mít jeden jediný účel – zabránit identifikaci nějaké oběti. Ale koho? Toho Rusa?

Zazvonil telefon a přerušil tok jeho myšlenek.

Kněz zvedl sluchátko a naslouchal.

Po chvíli zavěsil, dvojnásob zmatený.

Dozvěděl se, že krycí jméno Remus patří Christopheru Patrickovi Kilmooniemu, bývalému poručíku jednotky zvláštního nasazení armády Spojených států. V roce 1965 spolupracoval s CIA na operaci Hluboký sníh, jejímž cílem bylo zničit ruský obchod s opiem. V roce 1966 opustil Kilmoonie armádu a stal se příslušníkem CIA. V šestasedmdesátém vstoupil do cisterciáckého kláštera. V roce 1982 se do CIA vrátil. Podobná kombinace náboženství a politiky by se někomu mohla zdát neobvyklá, ale otec Janin ji dokázal pochopit, protože sám prožil podobnou zkušenost. Přesto jej však okolnost, že všichni tři jeho hosté byli tak či onak spojeni s pašováním opia, hluboce znepokojovala.

A ještě něco. Američan se zmínil, že zde už jednou byl, v roce 1965, a kněz si vzpomněl, že ten, kdo ho sem s rozbitou